Casa evantai

piesă în cinci acte

(Cortina)

PERSONAJE

TINCA

VLAD (cel propriu

VLADULEASA

VLĂDESCU — CIOVÎRNACHE —

TINCA I TINGA II

ANCA

DANIELA ANA MANOLE DRINCEA

şi mai

-zis) / «*

tot» Vlad, alter-ego, rezultat din prima sa dedublare

tot Vlad, alter-ego din a doua dedublare tot Vlad, alter-ego din *ă* doua dedublare. Geamăn cu Vlădescu. Dat dispărut, aceeaşi Ţinea, dar mult mai tînără drăguţă

aceeaşi Ţinea, dar mult mai obosită şi mai muma pădurii tînără profesoară fiica Tincăi şi a lui Vlad soţi, prietenii casei

— personaj mut. Logodniiaul Danielei.

Vlad, Vlăduleasa, Vlădescu şi Ciovirnache pot fi jucaţi de acelaşi actor, dar e greu.

Tinca, Tinca I, Tinca II pot fi jucate de aceeaşi actriţă, dar e greu.

Dacă Vlăduleasa, Vlădescu şi Ciovirnache sînt nişte creaţii ale dedublării, la întîmplare, a lui Vlad, un om complex, sucit, răsucit şi neprimejdios, care-şi permite luxul — pentru el, necesitatea — de a trăi pe mai multe planuri, Tinca I şi Tinca II nu provin din dedublarea Tincăi, ci sînt nişte proiecţii tot ale lui Vlad, care, în multitudinea lui de eu-uri, are nevoie de mai multe „nevastă-sa", ca să zic aşa, pentru un dialog 'adecvat. Trebuie spus că nici una dintre Tind nu e *la nivelul aşteptărilor lui Vlad. Decît aşa, sporadic... Şi, viceversa : nici unul dintre Vlazi etc... nu e la nivelul aşteptărilor nici uneia dintre Tind.*

încă ceva despre protagonişti, în ajutorul regizorului: Vlad — enigmatic... caută ceva... cu echerul. Meştereşte la ceva, nu se ştie ce, o invenţie, o carte, şi speră. Acest personaj poate atinge şi problema ratării superioare — şi *multiple — cu toate „fiinţele" sale. Un evantai peste abis — cum e, de fapt, întreaga casă. însă un abis în care cazi zilnic şi nu-l observi.*

Finalul piesei mie nu-mi place. Inadvertenţele de comportare ale deăublaţilor, dacă vor fi fiind, îi privesc pe ei. Autorul aproape că nu i-a mai putut stăpîni pe ultima sută de metri. Ca dovadă : unii mai revin în scenă şi după ce el a scris în paranteză „moare" sau „îşi dă duhul", şi a[1] spart şi toate oglinzile care i-ar fi putut reflecta.

03

Salvarea — pentru un final legic, dramatic şi ***plin de*** *poezie — ar fi ca Daniela să apară cu logodnicul ei,* ***poate*** *chiar acel Drincea, pîndarul de dedublări, şi să* ***trăiască*** *pe cont propriu cîteva scene de dragoste adevărată şi înaltă, rostind chiar aceleaşi replici din momentele* ***tandre*** *ale cuplului Vlad-Tinca,*

ACTUL I

TABLOUL 1

Acasă la Vlad şi Tinca. **Scena 1**

VLAD *(se scoală tiptil* *y* *se vira sub pat şi încearcă să-l ia în spinare. Gîfiie.)* TINGA *(somnoroasă şi speriată)* : Cine e acolo ?... *(Se aud ciocănituri sub pat.)* Cine e acolo,?! Intră!... *(Vlad sforăie ostentativ. Tinca observă lipsa soţului ei.)* —

Vlad, unde eşti, Vlad ? „

VLAD *(iese de sub pat)* : Aici. TINCA : Ce făceai ? VLAD : Căutam... adică... TINCA : Ce căutai sub pat ? VLAD : Sforăiam, dragă ! Ştii că n-am nici o ruşine cînd dorm ! La draeu cu' falsele pudori cînd dormim ! TINCA *(sare în vîrful patului, în cămaşă de noapte)* : Nu mişca ! Na mişca ! Trag ! Nu mişca ! Ce voiai să faci ? VLAD *(încurcat)* : Căutam pantoful... Cine dracu mi-l vîră mereu sub pat ?! Că-n casa asta nu sîntem decît

noi doi ! TINCA : Ce pantof ? Care pantof ?... cînd îi ai în picioare
pe amândoi !?
VLAD *(ca s-o dea pe glumă)* : Aşa e cu unii : caută ochelarii... şi ochelarii... pe nas ! . TINCA *(scurt) :* De ce te-ai culcat *îmbrăcat ?* VLAD : Nevastă dragă, iubito... *(Infuriindu-se.)* De atîţia
ani dorm îmbrăcat ! Ştii prea bine... Tot ce-am putut
95
obţine e să-mi slăbesc şireturile... libertatea degetelor de la picioare. Mai mult nu putem pretinde. N-am ajuns încă pînă acolo încît...
TINCA : Te-ai prefăcut că sforăi... şi-n momentul eînd ai crezut c-am adormit, ai vrut să iei patul în spinare si să-l arunci pe fereastră... *(Revoltată.)* Cu mine cu tot !
VLAD : Da, recunosc. Regret că nu m-au ţinut puterile.
TINCA *(oţărîtă) :* Da, da ! Vrei să mă-arunci în uliţă şi să mă laşi fără situaţie ! *(Căscînd.)* Uite, mi-ai stricat iar somnul... *(Începe să se îmbrace.)*
VLAD : Sînt întors pe dos...
TINCA *(punîndu-şi fusta) :* Ce ai iar ? Că alaltăieri te-arn oblojit 1
VLAD *(ojtînd)* : Spiritul — aici e buba.
TINCA : Ai ceva la idei... la alea fixe ?
VLAD *(înspăimîntat) :* Nu mai deosebesc bucuria de tristeţe. Trec zile de-a rîndul, săptămîni — şi nici nu ştiu : am fost vesel ? am fost amărît ? *(Curios.)* Cum e eînd eşti vesel ?
TINCA : E... vesel !
VLAD : *Şi* cînd eşti trist, cind ţi s-au înecat corăbiile ?
TINCA : E trist... E foarte trist.
VLAD : Ei, vezi ! Tu le poţi deosebi. Eu am pierdut gustul nuanţelor. Ştii tu ce înseamnă asta ? Să nu mai poţi descompune o rază de soare ? Totul să ţi se pară indigo !? Şi atunci îmi vine să-mi iau patul şi să vă arunc pe fereastră.
TINCA *(blînd; curiozitate sinceră)* : Şi de ce cu pat cu tot?
VLAD : Păi, eu cu patul am ce am... Dar nu mă mai pisa pentru un fleac de intenţie. Parcă ai fi capii mic.
TINCA : Mă urăşti ou premeditare...
VLAD *(se enervează brusc)* : Pentru că eşti neschimbată ! Aşa te-am luat : o inconştientă —• aşa ai rămas ! De cînd te ştiu — tot aşa !... Eu, de bine, de rău, trăiesc trei vieţi.
TINCA : Cum ?
VLAD : *Trăiesc,* adică *tîrăsc.* Tîrăsc, ăsta e cuvântul, tî-răsc trei vieţi paralele, care nu se întîlnesc nici la infinit...
96
TINCA *(uimită)* : Cum ?
VLAD : Aşa !
TINCA : Aşa ?...
VLAD ; Nu te mai mira ca şi cînd acum auzi asta pentru prima.dată! Ţi-am spus-o de la început: „Vezi, iubito, că .sînt un dedublat. Şi nu un dedublat simplu. Un dublu dedublat".
TINCA : Un dublu rafinat.
VLAD : Un dublu dedublat minus unul. Deci, te măriţi cu patru inşi, adică numai cu trei, pentru că... pe cel de-al patrulea *alter ego* nu pot pune mina. Nici mă-oar nu l-am văzut la faţă, să ştiu cum arată. Nu se lasă dibuit.,, dibui-l-ar dracii !
TINCA *(rea)* : Şi-acum, în toiul nopţii îl căutai pe sub pat ?!
VLAD : Căutam ciorapul... Uf ! Dacă de bine, de rău, nu m-s-ş dedubla, n-aş putea trăi. Presiunea ar fi prea mare. Dar aşa —■ unul are o grijă, al doilea alta... eu — alta... Numai ăsta, al patrulea... se eschivează. Cred că: are parte numai de plăcerile vieţii. Şi asta mă înfurie ! Unde e ? *(Începe să cotrobăie.)*
TINCA : Al patrulea ? Vlad al patrulea ?
VLAD : Nu. Ciorapul.
TINCA *(ride) :* Mă păcăleşti. Eşti glumeţ, *(li alintă.)* Ma-oa'brule ! Macâbruţule...
VLAD *(demn) :* Ia mî ia de pe mine ! Jos mina de pe'des-tinu-mi !
TINCA : Mă păcăleşti. Nu mai există de-alde *alter-ego* azi.
N-au existat niciodată. Iar tu eşti un mincinos căruia

îi place să-şi chinuie nevestica... Şi n-o lasă «ă doarmă. VLAD : Ah, tot neschimbată... TINCA : Neschimbată... Apropo, să-mi pun altă fustă...
(Îşi scoate fusta şi iese cu ea în mină, spre a reveni
peste cîteva clipe.)
Scena 2
Revine peste cîteva clipe, este însă cealaltă ■ Tinca: Tinca II, cu 20 de ani mai bătrînă. Poartă aceeaşi fustă.
97
TINCA II : Asta îmi vine mai bine ?
VLAD *(se uită, nu observă)* : A, mult, mult mai bine. E ca turnată.
TINCA II *(rîzînd ştirb)* : Aşa vă pricepeţi voi bărbaţii la femei ! Află că nici n-iam schimbat-o. Dacă ar fi după gustul tău... *(Gospodăreşte.)* Ce vrei să-ţi gătesc azi ?
VLAD : Azi am de lucru. Eu cînd lucrez, nu mănînc. Cine munceşte nu mănîncă.
TINCA II : Eşti un mîncău şi jumătate ! L-ai înfuleca şi pe Dumnezeu, dacă nu ţi-iar, fi lene să-ţi faci rugăciunea înainte.
VLAD *(sobru) :* Eu atîta ţi-am spus. Deci, astăzi mergem spre aioi şi noi descoperiri în jurul nostru...
TINCA II : Păşim cu paşi siguri spre noi...
VLAD : ...spre noi... descoperiri ştiinţifice...
TINCA II : ...realiste...
VLAD : ...fantastice. Nici nu ştii ce existenţă fantastică ducem ! încă nu ne putem lămuri. Ce lucruri ! Ce minuni ! Ce întâmplări'extraordinare !
TINCA II : Nebuniile, nu te exalta, că te umpli de microbi.
VLAD : Accept orice fel de microbi pentru o clipă de iluminare ! Dacă nu m-aş desface ditn cînd în cînd ■ mirajului ca o floare, dacă nu m-aş deschide — aş ■crăpa. Pentru că n-aş putea simţi nimic nici cu *ceilalţi.* I-aş ţine blocaţi, închişi...
TINCA II *(exasperată) :* A, iar ceilalţi !
VLAD : Dar aşa, fiind mai mulţi... *(Făcînd un calcul.)* Vasăzică, unul visează... De-aia mă culc îmbrăcat : sâ-i dau posibilitatea s-o-ntindă de cum închid ochii. Şi el trebuie să facă multe ! Nenumărate isprăvi în vis. Asta e al doilea, Vlad al doilea, cum ar veni... Vlăduleasa...
TINCA II *(oarecum surprinsă)* : Ştii că pe vecinul nostru, care îmi face curte, tot Vlăduleasa îl cheamă ?
VLAD *(neatent) :* Vlăduleasa îl cheamă : Vlad al IIHeJ Vlădescu, rezultat din a doua *mea* dedublare... ăsta ce face ?...
TINCA II *(curioasă)* : Ce face ?
VLÂD *(mindru)* : Inventează ! Ia totul pe cont propriu. Vede. lumea cu alţi ochi —: şi-o vede bine. Înaintat ora.,.
TINCA II : Şi al patrulea ?
VLAD : Vlad al IV-lea ?! Taci ! *(Scârbit.)* Marea deziluzie a vieţii mele ! *(Gest de lehamite cu mina.)* Pfff ! E un tip nereuşit, ce mai încolo şi-ncoace. Un alter-ego ratat. Ra-hart ! *(Scîrbit.)* Un raliat de alter-ego ratat. Un vax. Cred că se ţine numai de curvăsării...
TINCA II : Mă mir ! Tu eşti uşă de biserică.
VLAD *(dialectic):* Sau, poate' tocmai ăsta e ăl tare!?... Asta o fi *eu-l* meu fenomenal ? Naiba ştie ! *(Furios.)* Dacă nu lasă probe, domnule ! Unde o fi, oameni buni ?
TINCA II *(scîrbită) :* In schimb Vlad I e aici, în faţa mea.. Mă înăbuşă. Cu ce-oi fi greşit eu, să-l am pe cap pe ■cel mai bleg dintre toţi ?!
VLAD : Sînt oam obosit, un pic prea nervos •— asta da, recunosc deschis ! *(Explicmdu-se.)* Cu atâtea împărţiri ! Ia împante-te şi tu în dreapta şi-m stânga, să văd, ce vlagă-ţi mai rămîrae ?! *(Savant.)* Dar femeile nu se dedublează. Ori se dedublează rău, ca vai de lume !
TINCA II : Asta s-o credeţi voi.
VLAD : Află însă că, aşa cum sînt, tot eu duc greul societăţii.
TINCA II : Nu te mai fandosi.
VLAD : îţi închipui, dacă mor eu, cîţi inşi dau ortul popii o dată cu mine ? Patru ! Toţi patru. Se duce dracului toată existenţa mea, pe toate planurile, înţelegi ? Pe plan material, spiritual, politic şi moral.
TINCA II : Tu şi moral !
VLAD : Şi ei mor absolut nevinovaţi ! Pricepi ce dezastru s-ar produce la moartea mea ?

TINCA II : Aşa-ţi trebuie. De ce te-ai dedublat? Mai bine făceai mulţi copii... Avem o singură fată şi te porţi cu ea ca un străin. Ştii cît mă costă numai uniforma ei şcolară ?-. Uniforma ei ide candidată la examenul de admitere ?... Mai bine zis : uniformele, că-n fiecare zi trebuie .să se îmbrace altfel... Habar n-ai !
VLAD : Tu o ţii una .şi bună... Copiii sînt una, viaţa spirituală — alta.
TINCA II *(rece)* : E o prostie de-a *a. Pune-te, "nene, şi fă-ţi copii, nu ite dedubla la întîmplare.
VLAD' *(duce degetul la buze)* : Ssst!... *(Oftează.)* Viaţă! Viaţă sufletească !
TINCA II : Du-te şi aruncă gunoiul, măcar atîta treabă să faci şi rtu pe ziua de azi —■ ba, ce zic eu ? Pe noaptea de azi, că m-ai sculat la miezul nopţii.
VLAD *(ia gunoiul oftînd) :* Nu te poţi debarasa de materie. *(Iese.)*
Scena 3
Tinca II, singură, se uită în oglindă... de unde vine spre, ea Tinca I, care o înlocuieşte în modul cel mai firesc.
TINCA I : Parcă văd că acuta o să vină şi vecinul, să povestească ce-a visat. Cum aude că te-ai trezit, cum dă fuga. Nu-ţi poţi permite. Doamne iarţă-mă, o mişcare mai intimă...
VLADULEASA *(intră transfigurată) :* Nemaipomenit ! Doamne, ce chestie ! *(Cu ochii rătăciţi.)* Am avut un vis !...
TINCA I : Vino-ţi în fire, omule ! Ce vis ai mai avut iar ?
VLADULEASA : Aăăă... uuu... unu...
TINCA I : Dă-i drumul.
VLADULEASA : Dar Vlad unde e ?
TINCA I : E pe-afară, dă-i drumul. l-l povestesc eu. Hai, spune odată, ce mă fierbi aşa ?! Ori, n-ai visat nimic ?
VLADULEASA *(exaltat) :* Am' avut un vis... Se făcea... Adică, erau două fete... ; Două fete care se aflau pe-unţ deal cu nişte clădiri vechi...
TINCA I : Of, ce greu merge !
VLADULEASA : Parcă ele... parcă învăţau ceva ştiinţific — că aveau nişte maculatoare în mîna dreaptă. Un fel de teorie a comerţului... Una a venit lingă mine şi-am intrat în vorbă. Dar îmi plăcea mai mult cealaltă. Am chemat-o —- şi ea parcă atîta aştepta. Şi-a lipit discret — dar foarte discret — piciorul de al meu, dinadins, *ca* să-mi, tulbure memoria... Cert e că

J
am plecat cu una dintre ele... cu asta care-mi plăcea '!... ori cu cealaltă ?... Uite, aici nu-mi mai aduc aminte cu precizie matematică. Aici e o pată albă *(arată capul)...* o am pe-aici...
M-a dus acasă —- un fel de internat... Eu nu voiam să mă vadă lumea cu ea, poate că nici nu-mi plăcea, că era totuşi cealaltă... Deşi mă făceam că nu-mi pasă de surorile de caritate... Da, s-a limpezit ! Erau surori de caritate... ce comerţ ?! Toate tinerele, nostime, ehe ! De-aţi *şti* !... Mi-au luat pulsul, şi. după aia mi-au dat drumul.- ■ . ■
TINCA I : Aşa ?
VLADULEASA : Aşa.
TiNCA I : Şi pulsul"?
VLADULEASA : Normal... Şi iar am luat-o pe jos, dar nu eram satisfăcut în sinea mea. Am luat-o pe stînga. Şi-aşm ţinut-o aşa, *pe* stînga, pe stînga, pe stînga...
Scena 4
Intră Vlad, pune făraşul jos.
VLADULEASA : Ai -dat de-al patrulea ?
VLAD *(trist) :* Nuuu...
VLADULEASA *(supărat)* : Iar ;ai făcut drumul degeaba, n-ai dat de puşlamaua aia !
VLAD : Nu.
VLADULEASA : Ptiu !
TINCA I : Şînteţi neisprăviţi amîndoi... *(Către Vlad.)* Măcar ai aruncat gunoiul bine ? La fix ?
VLAD : Da.
TINCA *(neîncrezătoare)* : N-au rămas scame ?

VLAD : Nici vorbă, poţi să verifici.
VLADULEASA *(se uită lung la Vlad).*
TINCA I : Ce te uiţi aşa lung la el ?
VLADULEASA : Mi se pare un om curios. întotdeauna mi s-a părut curios. Abia aşteptam să-l întîlnesc, să văd cum mi se mai pare... Mă duc să mai aţipesc puţin. Cred că mai am de visalt. Simt eu că nu mi-am cheltuit toată energia specifică. *(Iese.)*
101
VLAD : viciu Prin dintr
TINCA bună VLAD :
TINCA şcoli
avut
Nesăraţi vecini mai avem". Una se plînge la ser-că vecinii lor îi otrăvesc zi de zi cu chimicale, pereţi, prin hornuri... vîră pe sub uşă gaz metan -o butelie... Mereu se trezesc ameţiţi... I : Buni, răi ■— ăştia stat ! Trebuie să faci casă cu toţi.
Cu toţi nătăraii ? '
I : Că n-o să-i iau eu *ie mină să i duc pe la ! Au prins vremuri grele, n^a-u avut condiţii, n-au nimic...
(Cortina)
TABLOUL 2
Acasă la Manole şi Ana. Este vorba de VLAD şi TINCA, prietenii lui Vlad şi Tinca, Spre a-i deosebi de aceştia, îi vom scrie Manole şi Ana. Manole e la masa de scris. Ana — în *bucătărie. Discută prin uşa întredeschisă.*
Scena 5
ANA : E prea frumos ca să mă mai duc la dentist. Iar pansament, iar arsenic...
MANOLE : Iar pică pansamentul, iar înghiţi arsenicul, iar mă otrăveşti eînd vii acasă...
ANA : Ştii că la aniversarea trecută ne-am bătuit în prezenţa musafirilor !
MANOLE *(mîndru)* : Au văzut şi ei că femeia e egală cu bărbatul.
ANA : Gata listuţa ?
MANOLE : Merge greu... cînd e vorba de oameni, de musafiri... Deci, nu-i mai vrei pe cei de anul trecut ?
ANA : Nu.
MANOLE *(mergînd la fereastră)* : într-adevăr, splendidă zi ! Iată... ce splendoare!
102
ANA : într-adevăr, grozavă întorsătură favorabilă. De-ar ţine aşa pînă ia aniversare.
MANOLE *(sceptic) :* ■ Nu ţine. Mă îngrijorează tot mai mul! situaţia cosmică.
ANA : Poate... casnică.-
MANOLE : *Cosmică,* ştiu eu ce spun. Chiar şi faptul că de lia o vreme nu ne înţelegem prea bine, ţine tot de cer. Conjunctura planetelor e itot mai nefavorabilă omului simplu. Sistemul a intrat într-o fundătură.
ANA : Asteu ţin de pămînt, ite rog să mă ierţi...
MANOLE : Ţin de vidul casnic.
ANA *(corectînd)* : Cosmic.
MANOLE : *Casnic* am spus, ştiu eu ce vorbesc. Pămîntul Nu se mai logodeşte cu Luna. S-a creat, prin fricţiune, un •dezechilibru în materia stelară... care se reflectă şi-n relaţiile noastre... In pulberea din noi, dacă vrei... ANA *(dind semne de nelinişte) :* Citeşte odată lista ! Măcar de ziua mea să nu te mai consideri tu buricul Universului !
MANOLE *(ridicînd o coală de hîrtie şi privind-o în zare) :* Nu-i gata !
ANA *(furioasă) :* De cinci zile n-ai fost în stare să întocmeşti o listă de zece persoane ! Da' în timpul ăsta ou am putut sta la o sută de cozi !
MANOLE *(pe ton ridicat)* : Protocolul îl face bărbatul; femeia pune masa.
ANA : Să te prind eu că nu faci o selecţie judicioasă !...
MANOLE *(pe acelaşi ton) :* Nu mai avem prieteni, Ana. Înţelegi tu ce înseamnă asta ? în jurul nostru e...
ANA *(smulgindu-i lista din mină)* : Familia Vlăduleasa... ?
MANOLE : Mda...
ANA : Pupăza aia ? *(Hotărîtă.)* îl inviţi doar pe el !

MANOLE : Dacă e să-i despărţim... o invit pe ea. E o doamnă ! Cît despre el — hm !...
ANA : Pe ea să n-o prind la sarmalele mele. N-avem ce vorbi. Se ţine tot timpul de mînă cu bărbatu-său, parcă ar fi în luna de miere. Parcă ar vrea să te sfideze ou armonia căminului lor... Armonie ! Unde armonie, dacă 'ea trăieşte cu profesorul de armonie — care-i e şi vecin de scară, iar el o-nşeală cu nevasta mecanicului şef — care-i e şi subordonată-pe linie profe-

sională... Şi stă şi c-un etaj mai jos... stă cu mecanicul ei şef, care — culmea ! ■— îşi înşeală şi amanta...
MANOLE : Nu, nu... să recapitulăm...
ANA *(metodic) :* Ea îl înşeală cu profesorul de armonie... după care se ţine fcîrlig secretara 'complexului, de care de 'doi ani e îndrăgostit Pache Măcelarul... iar bărba-tu-său e toată ziua bot în bot cu uscata aia de Fă-nuţa, care are trei copii cu cinci bărbaţi şi primeşte pensie alimentară de la toţi ca să-i dea leafă mecanicului şef... că proasta de nevaştă-sa nici nu ştie că nu mai are serviciu de cinci ani...
MANOLE : Fabulezi, dragă ! Dacă ar fi după tine, n-ar exista relaţii amicale, (sentimente de stimă şi profund respect între două familii care locuiesc pe acelaşi palier...
ANA *(scurt) :* îl chemi numai pe el. Are ,cap de intelectual... *(Bate cineva la uşă.)* Initră ! E deschis...
Scena 6
DANIELA*(intră, gîjîind)* : Ştiţi că nu vă merge liftul?
ANA : Ne-ar fi mirat să meargă.
MANOLE : De-ada nu se fac la noi zgîrie-nori, că n-avem lifturi. Şi norii sîint prea[1] sus... DANIELA**(brusc)* : Să vă spun o poezie... De fapt, am venit pentru două lucruri : unu — poezia cu care vreau să mă prezint la concurs, şi doi —■ să vă scot în stradă. *(Uiviită.)* Un fenomen extraordinar, aici, lîngă statuie ! ANA : Iar s-a suit vreo maşină pe cal ? Toată noaptea *o* călăresc... Dacă se zgînoesc la un bec, ca să se vadă statuia... MANOLE : O ţin oarbă ca un glonţ orb, ca un pietroi la o răscruce.
DANIELA : Nu, nu ! Rimele ! MANOLE : Ce rime ? DANIELA : Ale oraşului. Foştii şerpi fantastici... Au ieşit toate din cele cîteva brazde de iarbă din jurul sta-

ii..; milioane de rime... După ploaia de azi-noapte au invadat strada. Se urcă pe statuie, coboară... l-au ■schimbat culoarea. Stă lumea ca la circ. Aşa ceva nu ;s-a mai pomenit ! Le calcă maşinile — iele sînt tot mai multe şi se tîrăsc în toate părţile.
ANA *(dispreţ)* : Eh, nişte rime !... Am mai văzut eu rime, şi mai mari... şi mai mici.
' DANIELA *(exaltată)* : Or să se transforme din nou în şerpi fantastici. Cu cap die femeie, coamă de leu şi...
MANOLE : Semn rău ! Ce-ţi spuneam eu, Ano ? Vidul cosmic şi preaplinul cosmic creează curent... *(Către Daniela.)* Hai !
DANIELA : Acum, poezia. Se numeşte „Ţintarul poartă-n casă"...
(la poziţie de recitatoare)
„ŢINTARUL POARTA-N CASA"
Ţintarul poartă-n casă
Gonea cu limba scoasă .....
De-un metru (care metru ■ E tot *în* perimetru
Lui propriu), pe 'măgarul
De frate-său, ţintarul
Ce l-a furat, cu zarul... ANA : Bravo ! MANOLE : N-am înţeles.
DANIELA : E pentru copii. De-aia e abstractă. MANOLE : Aha. Pentru preşcolari.
ANA : Da, da... ăştia de astăzi ştiu tot, nu le scapă nimic. DANIELA : Să mergem !... *(Daniela şi Manole se pregătesc să plece.)*
ANA : Ai tăi ce fac, Daniela ?

DANIELA : Rău. Acum, că m-au scăpat din mînă, cui să mai facă ei educaţie ? Se cresc între ei. Mama încearcă să-i dea creştere aleasă babacului — şi el nu vrea. Nu mai are tăria să suporte alţi şapte ani de-acasă. Se enervează de oîte ori îl întrea-bă de ce vine la ora aia... si unde-a fost...
105
ANA : Lasă, că ai nişte părinţi minunaţi. Salută-i din partea noastră. *(Tandru, lui Manole.)* Vezi : de La rîme să nu-mi pleci direot ia pescuit ! *(Manole şi Daniela ies.)*
(Cortina)
TABLOUL 3
Din nou acasă la familia Vlad V. Vlădescu. Tinca Şi Vlad discută un vis din antichitate.
Scena 7
VLAD : Eu îţi spun că visul ăsta e din antichitate — şi tu nu vrei să mă crezi.
TINCA : Cred ce e de crezut, nu nerozii.
VLAD *(enervat) :* Ei ! Poftim : l-a visat şi regele Cirus... şi după aia alţii mai mici... Şi-a trecut aşa, din generaţie în generaţie, din loc în loc,., ba un profet, ba un cioban, ba un-schivnic... şi-a ajuns la noi, în bloc.
TINCA *(uimită) :* Visul ?!
VLAD : Da, visul !
TINCA : Pârc-ar fi o... un vas de aur care se lasă moştenire ?
VLAD : O fi... tot materie şi visul ! Ga un vas de aur, cum zici, în formă de vis... şi e ca şi cum ai da peste el din întîmplare. Cum se descoperă comorile...
TINCA : In somn.
Scena 8
DANIELA *(intră, cu o vază frumoasă de cristal) :* Tăticule,
nu e ziua ta, nu ? VLAD : Nu. Ştii că eu n-am zi de naştere. Mamă-ta are
două. Eu nici nu m-am născut...
106
TINCA *(privind cu oarecare uimire vasul) :* E colosal cum s-a transmis... ca să zic-aşa, discuţia... Vorbeam tot despre un vas frumos...
VLAD : De aur... dar mai pur decît aurul... dincolo de cariate...
DANIELA : Ţi-^am adus... de zkia mamei, această vază, care vine de departe şi e pentru tine. *(li sărută pe Vlad.)*
VLAD *(înduioşat)* : Dar ce cristal extraordinar ! Meritam eu splendoarea asta ?
DANIELA : E un fleac...
VLAD *(continuînd)* : ...splendoarea asta... de fleac ? Sînt eu iun £>m de *vază ? (Rîde, scapă vaza, care se sparge.)*
DANIELA : Vai, nu poate fi adevărat !
VLAD : Dar nici nu-i adevărat. S-a spart aparent — pentru că- în amintirea mea va rămîne întreagă. *(Daniela plînge.)*
TINCA *(o mîngîie) :* Lasă, nu-i nimic. Nu ştiai că e un
tont ?
VLAD *(semn la obraz)* : Tinca, în faţa copilului... ? TINCA : E de-acum domnişoară. *(Către Danielă)* 'Cheamă
servitoarea să strîngă cioburile. DANIELA : Le strîng eu ! '
TINCA : Nu. In privinţa asta sînt superstiţioasă : nu e
bine să le strîngă ai casei. E rău de moarte. VLAD : Mi se face părul măciucă... TINCA : Lasă, nu te mai preface. *(Către Daniela.)* Şi de-
aia avem femeie în caisă... că fată-n casă nu poţi să-i
m'ai zici, că e prea bătrînă... DANIELA : Are 100 de ani... şi pînă se urneşte... o să
dormim pe cioburi, ca fachirii. TINCA : De-aia avem... VLAD : De-aia avem servitoare, dar mie n-tare cine să-mi
dea un pahar cu apă. Cu trei muieri în casă. Trebuie
să mă duc săHmi iau singur de la bucătărie... *(Ies din scenă.)*
107
Scena 9

După cîteva momente intră Ciovîrnache, cu un pahar de apă pe o tavă.
CIOVÎRNACHE : Să mă servesc eu cum scrie la darie... - *(Bea paharul cu apă. Distrat, privind-o lung pe Daniela.)* Daniela, tu cînd ai apărut, puişorule ?
TINCA I : Aşa, pe neaşteptate, nu ştii cum vin copiii ?
CIOVÎRNACHE : Nici măcar n-'am observat... am fost tatît de ocupat în perioada asta ! Nu zău, e chiar copilul ndstru ?
TINCA I : Că nu l-om fi cules de pe stradă ?!
CIOVÎRNACHE : Nu mai spune !
TINCA I : Nu-ţi aminteşti ; aeuim, 20 de ani, noi doi...?
CIOVÎRNACHE *(luminai)* : A, da... Desigur... *(Mirat.)* Şi-a ieşit cevia din chestia ai'a ?! Formidabil cum rtrece vre-rmea ! Am un serviciu îngrozitor : îmi ia tot timpul.
TINCA. I : Şi te oboseşte la culme.
CIOVÎRNACHE *(privind-o pe Daniela)* : Frumuşică, frumuşică, 'dar foarte tinără... prea itânără...
TINCA I : Păi, la 20 de *ani...*
CIOVÎRNACHE : Oricum, nu-i arată.
DANIELA *(enervată)* : Aveţi un stil de a glumi că ţi se face pielea de găină. Citiţi cărţi alunite şi vă bateţi joc de mine.
CIOVÎRNACHE : Nu gilumim. Ebe, dacă ara glumi... Adevărul e că ne-am ramolit. Dar să nu spui la nimeni.
TINCA I : Pînă la urmă tot se află.
DANIELA *(plînge) :* Lăsaţi-mă în pace, că tn-aţi năucit...
CIOVÎRNACHE : Războiul ne-a... ne-a bramburit pe toţi. Şi serviciul. Războiul şi slujba.
TINCA I *(ironic)* : Potoleşte-te, nu te mai frămînta 'atîta f
CIOVÎRNACHE : Altceva mă frămînltă pe mine : problema cu... fata 'asta. Am adus-o pe lume... trebuie să ne ocupăm puţin de ea, nu ? Să-i dăm o 'educaţie aleasă... S-o ducem la patinaj... să-i strîngem timbre... s-o dăm pe mina unui dirijor de cor...
TINCA I : Acuma te-ai trezit şi tu, adormitule ! Dacă era după tine, nici nu se năştea ! Adică, putea să nici nu

se nască — ce-ţi păsa ţie ?! Eu să mă ocup *âe* toate !
Of, îmi vine să vă strîng ,de gît pe (toţi bărbaţii ! *j* CIOVÎRNACHE *(ironic)* : Lasă, lasă, nu te mai chinui... DANIELA : Şi cu mine ce se întîmplă ? CIOVIRNACHE : O ,să creşti şi tu pe Ungă noi. Eşti mică,
nu înţelegi mare lucru. DANIELA : Parcă... m-aş *măritai (Rîde.)* TINCA I *(bosumflată)* : Să nu spui una ca asta ! E timp
destul şi pentru măritiş... întîi să fii tu fată'cuminte.., DANIELA : Uneori mi se pare că sînt bătrînă... Mai bă-
trînă decît tine, mai bătrînă decît bunica... CIOVÎRNACHE *(care a stat' tot timpul cu tav$_a$ într-o mină, şi cu paharul gol în cealaltă)* : De-un sfert de
oră fac echilibristica asta cu tava şi cu paharul şi
nici una nu se repede să le ducă în bucătărie. Eu să
fac şi războiul, eu să duc şi itava... Şi să le fac pe
toate...
TINCA I : Doamne, sucit bărbat mai am. Du-te şi du-ţi tava aia odată ! ^^J *(Ciovirnache intră în bucătărie.)*
Scena 10
Vlad se reîntoarce.
VLAD : Ia terminaţi cu (balivernele şi apucaţi-vă- de
treabă !
TINCA I : Ce să fac eu ?
VLAD : Invenţii şi descoperiri la locul de muncă. DANIELA : Ce frumos ! TINCA I : Da, că altceva mai bun... VLAD: Simt că aivtăZi voi fi inspirat! Şi în ştiinţă şl
rtehnică trebuie inspiraţie. Azi am o inspiraţie foarte
regulată.
TINCA I : Dacă te-a apucat, repară vaza aia... Fă-© cum

a fost. VLAD : Ce-a fost, a fost ! Nu mai dezgropăm trecutul
Ceva mai bun. *(Către Daniela.)* Tu, Daniela, te simţi
aşa... singură ?
109
DANIELA : Da, foarte singură. Cea mai singurică mă simt
noaptea*..
VLAD *(către Tincaj :* Nu e fata mea. TINCA I *(moale) :* Ei, naiba ştie... Erau vremuri grele...
Mă duc după servitoare, altfel... *(Iese.)*
Scena 11
VLAD : Copilul meu n-ar trebui să se simtă singur. In fiecare ins sînt mai mulţi oameni care-l ajută să nu .se plictisească. *(Iluminat.)* Adică, «Stai, eşti prea tinără, N-ai ajuns încă la. realismul fantastic. Tu trăieşti otova. Vezi lucrurile aşa cum sînt. Nu eşti contradictorie. Nu te dedublezi — nimic ! *(Pe gînduri.)* Şi poate că ˑa mai bine aşa... N-ai observat ceva ciudat în caisa asta ?
DANIELA : Ciudat ?
VLAD : Ciudat, straniu... fantastic...
DANIELA : E o oasă tip, o cutie de chibrituri...
VLAD : Nu ca arhitectură — dă-o 'dracului, că-i «porcărie ! O invenţie americană, blocurile astea. Mă refeream aşa, la...
DANIELA : Interior ?
VLAD : Mda... e o casă evantai... Adică oamenii se pot desface... aşa ca un evantai... pricepi ? In fiecare dintre noi sînt,' mai multe individualităţi distincte... şi-acum, în condiţiile astea noi, le-a priit la toţi... înţelegi ? La toţi ie--a priit. Multe victime, multe... S^au dezvoltat toţi, care mai de care...
DANIELA *(ascultă cu gura căscată)* : Vai, vai... ai uri fel de a vorbi, tăticule...
VLAD : Dar e şi frumos ! Ai uneori clipe de mare revelaţie, simţi în tine avînturi nemaipomenifbe.
DANIELA : Şi eu... atunci eu de ce sînt atît de simplă ?
VLAD *(iute, cu năduf) :* Din cauza maică-tii, cane e o plată. Mai mult lată decît înaltă... Femeile de felul ei fac cele mad bune parastase diin lume. Pe toţi o să ne-ngroape... Că are gropiţe-ai obraz... Şi astea cu gropiţe iau mină bună la morţi.
DANIELA : Să n-o bîrfim.
VLAD : Asta e adevărul, nu m-a înţeles niciodată. Şi in ea or fi mai multe persoane... dar ce folos, dacă toate sînt o apă şi-un pămînt ?... *(blînd)* Cred că tu baţi mai mult In partea mea. Poate-o să ai şi tu parte de bucurii...
DANIELA *(alintîndu-se)* : Cît îmi doresc o bucurie mică, mică, o jucărie de bucurie !
VLAD : ...şi de necazuri ! Habar n-ai ce greu se ţine în Mu o personalitate complexă ! Uite, în mine sînt patru inşi... şi cîteOdată toţi o iau razna... Nu [l]se vede om cu om. Pierd cîrma din mînâ...
DANIELA *(rîzînd)* : De-aia spui tu atâtea prăpăstii...
CIOVIRNACHE *(intră cu un pahar de apă pe tavă. Vlad
şi Daniela nu-l bagă în seamă.)* VLAD ; Nici tu nu mă înţelegi... *(îşi ia capul în mîini Şi
plînge, în timp ce Daniela rîde în cascade.)* CIOVIRNACHE *(se aşază alături de Vlad şi plînge odată cu eh)*
(Cortin-a)
110
ACTUL II
Decorul : Aceeaşi casă evantai.
Relaţiile dintre Vlad şi Tinca s-au răcit. El se poartă cu ea cum te porţi cu o *servitoare. Are astfel de momente severe. Iar* ea, *intimidată, chiar este* o *slujnică.*
TABLOUL 4 Scena 12
VLAD : Tinca !
TINCA : Da, iubitule !... *(vine şi se lipeşte drăgăstos de*
Cl)
VLAD *(dojana)* : Nu ţi-e ruşine ? La vîrsta dumitale !
TINCA : Azi-noapte eram tînără. Că n-o fi trecut un secol de-atunci ! îţi plăceam. Acum mă priveşti ca pe o... *(Plînge.)*

VLAD : Vezi că e o oglindă acolo. Consult-o ! Nu-i un •sfetnic bun noaptea, dar te-arată ca noaptea. Şi altă dată să nu te mai legi de oameni însuraţi. Mă ghidez în viaţă după o morală severă, e drept... dar aşa **sînt** eu. Monolit.
TINCA *(se duce în faţa oglinzii)* : Hm ! Sînt cam palidă... încreţituri la colţul ochilor... Bărbia... ce naiba, fac guşă ? *(Către Vlad.)* Dar tot cu mine eşti căsătorit... chiar dacă relaţiile s-au mai răcit. Unde nu se itvtîm-plă aşa ceva■?" Căsnicia presupune tot felul de momente, nu ? O căsnicie e formată din mici atingeri abisale... şi din mari **distanţări** astronomice... mii de ani lumină şi mii de **ani** chirie şi apă...
112
VLAD *(ironic)* : Ce tot filosofezi acolo, proasto ? TINCA *(tresărind)* : Mă faci proastă ? *(Crescendo.)* **M-ai**
făcut proastă ? Tu, pe mine, *proastă ?*
VLAD : Cine s-a găsit să vorbească despre 'ani lumină T Nu ştii să te-mbra-ci, nu ştii să te dezbraci...
TINCA *(plîngînd) :* Nu înţeleg : m-ai luat de soţie, sau m-ai *angajat* ca soţie... ?.
VLAD : Dae-'am greşit o dată, nu înseamnă că trebuie să mă chinuiesc toată viaţa. Stai mai mult pe la cra-tiţă... că de azi încolo, or să vină şi pe la mine femei. Nu vreau să mi le sperii ! *(Ca pentru sine.)* Aşa sîn-teţi toate la început : sperioase. *(Tare.)* E ceva nou în ziarul de azi ?
TINCA : N-am observat, domnule soţ... *(Se comporta ca o slujnică.)*
VLAD : N-am primit premiul ăla ?
TINCA : In ziar nu scrie de nici uin premiu, domnule.
VLAD : Fugi în bucătărie şi scoate şi frigiderul din priză.
TINCA *(intransigentă) :* Ba, asta n-o mai fac. Vrei... adică-vreţi să mîncaţi ouă vechi ? Ştii... ştiţi cum sînt ouăle-de-a-cum ! ,
VLAD *(trist) :* Vechi, am remarcat.
TINCA : Clocite. Dacă nu le-taş ţine la rece, ar scoate şi pui. *(Imitînd.)* Pui, pui, pui !
VLAD : Tinca dragă, te rog !
TINCA : Bine... *(Iese, apoi revine, găsindu-l pe Vlad cocoţat pe un scaun.)* Dar ce faceţi acolo ? Schimbaţi becul ? Dar nu s-a ars.
VLAD : Nu-l schimb, îl dau jos.
TINCA : Şi ce puneţi în loc ? ,
VLAD : Nimic. Las tavanul gol cu cerul deasupra.-„Cerul înstelat de deasupra şi viaţa morală din noi" — cum ispune Kant.
TINCA : Dbamne-Dumnezeule, şi la noapte, pe întuneric.i. ?
VLAD : La lumina electrică nu se vede viaţa morală din noi şi nici cerul înstelat de deasupra.
TINCA ': Şi nici Kant.
VLAD : Nici Kant. Dau becul jos... *(Co7isultîndu-şi ceasul.)* Dar e timpul să ies în oraş.
113
TINCA : Aţi uitat rigla de calcul !
VLAD : Aoleu ! Plecam aşa... Ce-ar fi zis lumea ? ! Adică,
azi n-am nevoie de riglă. Dă-mi mai bine echerul. TINCA *(îl ia dintr-un cui)* : Echerul nou... ca pe vremuri
sita nouă.
VLAD *(ia echerul, II priveşte)* : E inou. *(Iese.)* TINCA : Eu niciodată nu i-am înţeles pe bărbaţi. Dar ăsta de-acum le pune virf ! Dar e om bun, săracul! Mă şi iubeşte un pic. Ba chiar mai mult... Ca să fiu sinceră, ţine mai mult la o poză *a* mea... *(Scoate o fotografie cu o femeie foarte frumoasă, pe care o contemplă.)* Eu să fiu asta ?... Bineînţeles. Femeile au momente cînd sînt frumoase, au momente cînd sînrt de speriat. Depinde pe ce pici. Pe cie moment. Eu simt mult mai tînără decît bărbatul meu Vlad Vlăduleasa. Arăt aşa... din cauza experienţei. Noi, muierile, avem, în orice moment, mai multă experienţă decât bărbaţii. Unora le strică puţin tenul. Dar, din cînd în cînd, le revine frumuseţea... Uite, simt acum că-s frumoasă. *(Iese. După cîteva momente revine în scenă femeia din fotografie : Tinca !■)*
Scena 13
TINCA I : Eram sigură ! Şi cînd sînt frumoasă, sînt şi mai deşteaptă. Asta am observat-o de mult. încă de pe timpul facultăţii. Cînd îmi piep-tănam frumos părul, eram de-o naivitate fenomenală. Se mirau şi profesorii, şi asistenţii... şi preparatorii... Toţi se mirau. Că părul are .probabil legătură cu cir-eumvoluţiunile şi cu facultatea'. Nu degeaba l-a pus natura pe cap. Ar fi putut creşte sub unghii. Dar

aşa, un cârlionţ aranjait frumos arată şi o anumită ordine cerebrală. Altfel nici nu s-ar explica de ce toate femeile frumoase fac carieră ! O carieră artistică... iar celelalte o carieră didactică şi pedagogică. *(Tristă.)* Numai eu n-am avut noroc... Fiindcă n-am fost şi-o ţîră... *(face un semn ambiguu.)* Să fii soţia soţului "tău — ăsta nu-i un avantaj...

Scena 14
Se *întoarce Vlad.*
VLAD : E îngrozitor cîtă lume e în oraşul ăsta. De un-de-or fi ieşind?... N-am găsit ce căutam. Mai bine» găseşti apă tare în Norvegia.
TINCA *(alintîndu-se)* : Vlad...
VLAD : Ei ? !
TINCA I : Nu observi nimic ?
VLAD : Ce ?
TINCA : UiM-te bine la mine.
VLAD *(o priveşte) :* Poftim, mă uit... *(Indiferent.)* Te-ai. schimbat.
TINCA I : Da, m-am schimbat mult.
VLAD : Tu *te* schimbi mult în fiecare zi. *(Supărat, începe să •meşterească la un aparat cate seamănă cu un. ventilator.)*
TINCA I : Nu ştiu de ce îmi vine să cînt.
VLAD : Ctotâ.
TINCA I *(fredonează o melodie)* : îmi vine să dansez...
VLAD : Dansează.
TINCA I : Singură ?
VLAD (cu *un cui în gură) :* Din moment ce sînt lîngă tine înseamnă că nu eşti singură.
TINCA I *(cu ciudă)* : Nu mai sta eu coatele pe sufletul, meu, privind indiferent în gol.,Doamne !
VLAD : Rugăciunea de dimineaţă, ori de prî-nz ?
TINCA I : Nu, o vorbă-n vînt.
VLAD *(punînd în priză ventilatorul)* : Uite vînt pentru; vorbele tale. Cit mai mult vînt, vînt din plin !
TINCA I *(uimită) :* Dumnezeule, se învîrteşte !
VLAD *(modest)* : Se învîriteşte.
TINCA I : Atunci înseamnă că e ventilator.
VLAD : Nu. înseamnă că mi-a reuşit. Doamne, ce clipe-trăim ! Nu-ţi dai seama ce e asta ?
TINCA I : Ventilator. *(Uimită.)* Ai făcut tu singur un: ventilator ! ?
VLAD : Dacă aşa vrei tu, fie ! Dar un ventilator la puterea a zecea. Asta înseamnă radar. Radarul îl ridicară

iar la puterea a zecea şi dăm de... aparatul pe care-l ai sub ochi. Nici nu ştiu cum să-i zic. Euroradar ? *(Nesigur.)*
TINCA I : E bine şi-aşa.
VLAD : Sau „Radarui Vlad" ? Sau „Vlad Radar"?
TINCA I : Nici aşa nu-i rău.
VLAD : Sau cosmo-radar ? .
TINCA I : Termină odată, hotărăşte-^te !
"VLAD : Dar nu asta e important. *(Privind atent.)* Formidabil. Am trecut de primul nor. Citeva particule se îndreaptă acum spre Lună. Nu vezi- nimic ?
TINCA I : Nimic. ■ .
VLAD : Dar e foarte olar. Sînt două boabe mici d© materie proveniite din cuvintele noastre. Ştii .că şi euvîn-tul e materie ?
TINCA I : Da' de unde !
VLAD : Află de la mine. Materie brută. Din moment ce
poate mişca muntele !... *{Nostalgic.)* TINCA I : Şi eu sînt mişcată de unele ,cuvinte. Cînd eram
mai subţire, mă mişcăm mai uşor... Acum mă-rripie-
dic la orice pas. VLAD : Toţi, absolut toţi, sîntem mişcaţi. Plutesc în aer
cuvintele noastre de ieri. Se îndreaptă spre Lună !
Vor... -

TINCA I *(sceptică)* : Nimeni n-o Să creadă că-n momentul ăsta noi atingem Luna.
VLAD : Cum nu crezi tu acum... Oamenii se căsătoresc numai pentru a-şi aduce în caisă un etalon al neînţelegerii color din jur.
TINCA I : Eu, cel puţin, sînt un etalon perfecţionat ?
VLAD *(sarcastic) :* Da. *(Pauză)*
TINCA I *(priveşte la ventilator)* : De cîteva zile mă uit la acest aparat... în care tu zici că desluşeşti... Pe nalba! Nu se.vede nimic. în orice caz, eu n-vum reuşit decît să-mi obosesc ochii... Vlad !
VLAD : Da.
TINCA I : Hai să fim sinceri. Recunoaşte cinstit că nu ţi-a ieşit... Că după atîţia ani de insomnie, ai descoperit şi- tu;., roata ! Un nenorocit de ventilator.
VLAD *(trist)* : într-adevăr. La ce bun să ne amăgim ? N-am făcut nimic. Sînt bun de aruncat pe fereastră.

Aş dori măcar să cad în capul cuiva. Şi ştiu eu în capul cui... *(Scurtă pauză. Ventilatorul* Se *opreşte. Iese Tinca cea tînără.)*
Scena 15
Intră. Tinca cealaltă.
VLAD : Calcă-mi pantalonii !
TINCA *(sclava) :* Numaidecît.)
VLAD : G:ilcă-mi cămaşa, calcă-mi Casiopeea, calcă-mi
Constelat ia-Gemenilor, calcă-mi Nebuloasa... • TINCA II : Gata !
VLAD : Calcă-mi şi rigla asta de calcul, că m-a înnebunit.
TINCA II : Iar începeţi cu nebuniile. VLAD : Calcă, te rog, şi lasă invenţiile pe seama mea.
Invenţiile şi literatura. TINCA II *(dînd cu fierul de călcat pe o cămaşă) :* Cine se
mai întreabă azi cine a făcut materia ? VLAD : Nimeni ! Acum te întreabă cel mult „ce mai
faci" ? TINCA II : Ruda cea mai apropiată te întreabă : „ce mâi
faci ?" VLAD : Şi „Qe sînt părinţii tăi ?",.. Deh, ne-am subtilizat.
Năvălirile s-au mutat pe planul conştiinţei. La nivelul
ideilor, la nivelul vorbirii ! TINCA II *(pauză)* : Totuşi, dacă... *(avînt)* dacă ar fi să te
întreb ceva... te-aş înitreba : „oe mai faci ?" VLAD *(care atîta aştepta)* : Păi, de ce nu zici aşa ? De
ce nu intri direct în subiect, Catinouţa mea ? Fac
descoperiri. Descopăr legi. Asta e meseria mea. TINCA II *(cu interes) :* Sînt multe legi nedescoperite ?
VLAD : Multe. TINCA II : Legi şi principii ? VLAD : De principii nici nu mai vorbesc. Astea mişună aşa, ca microbii...
TINCA II : Principiul vaselor comunicanite ? VLAD *(rlzlnd)* : ...după care, dacă tu bei apă, eu trebuie să transpir. *(In taină.)* Ascultă-mă pe mine : o mie

una de legi zac în beciurile ignoranţei şi nu le descoperă nici dracu.
TINCA II : în care beciuri ?
VLAD : în tainiţele, in străfundurile... Şi-n timpul ăsta. noi ne aanârim cu bruma de legi şi principii moştenite din antichitate... Eu aşa intuiesc problema... *(Tinca II iese.)*
Scena 16
Reintră Tinca I-
TINCA I : De fapt, şi eu intuiesc de multe ori cîte ceva...
VLAD *(sărind de pe scaun) :* Ce ?
TINCA I : N-apuc să formulez, că-mi scapă.
VLAD : Scăpatul ăsta ne omoară geniul.
"TINCA I : Aşa simt uneori : — că-mi zboară cîte~o intuiţie pe Ungă gîndire ! Odaită face „fiîşş, fH-fîl !" — şi s-a dus... şi-a luat zborul... Cînd să mai vină altă dată, cine ştie ce faci : eşti ocupată, ai musafiri, sună telefonul... şi iar nu le prinzi...
"VLAD : Aşa păţeşti dacă (trebuie să te duci la serviciu... *(Un moment de stânjeneală.)* Eu ziceam că... Mă gîn-deam că praful ăsta, cane... se depune, ;ge tot depune...
TINCA I : Se tot depune, se tot depune, se tot depune...

VLAD : Valuri, dune... dune... dune...
TINCA I : Ai dreptate. Praful. Se depune... se depune...
VLAD : Şi pulberea... dune... dune...
TINCA I : E timp frumos azi. Nu plouă. Şi curge apa în tot tîrgul.
VLAD : Timp excepţional pentru mutat. Tare m-^aş muta la tine, Cati, Catincuţa mea...
TINCA I *(prefăcîndu-se că nu înţelege) :* Să ieşi din sistemul tău celuar ? Nici pomeneală !
VLAD : Cum să înlăturăm, dragă, stânjeneala dintre noi ?
TINCA I *(distanţată) -/E* firească la doi oameni care nu se cunosc... Că trăiesc sub acelaşi .acoperiş...
VLAD : Asta, din cauza spaţiului, care stă pe loc. Bate pasul pe loc, în timp ce timpul...
118
TINCA I : Trăim sub acelaşi acoperiş, dar avem fiinţe diferite. Cekile diferite *(ironic)* şi monolitice !
VLAD : E ca şi cînd am locui fiecare în cîte-un palat cu o infinitate de camere...
TINCA I : Eu nu reuşesc să ies din palatul meu, tu din-tr-al tău... Dar atunci sufletele noastre ce naiba fac ?
VLAD : Sufletele ? *(Rîde.)* Ce să facă ? Bine, stau. Stau şi se uită pe fereastră... Zboară de colo, colo. Ele sânt abur, fum... imprecizie... 'dans nevăzut...
TINCA I : Greu şi de ele.
VLAD : Greu. *(Vlad o ia pe Tinca, în sfîrşit, de mină. Şi sar împreună, ca la şotron, într-un alt tărîm, fermecat parcă.)*
TINCA I : Ce ciudat ! Acum parcă am fi dintr-odată alţii.
Ca să vezi ce-nseamnă un pas... VALD : Da, dar nu orice pas. *Pasul* pe oare-î faci o dată în via$ă.
TINCA I *(luînd seama în jur) : la* te uită ce bine e aici ! VLAD *(rizînd)* : Mi-e foarte greu fără tine. TINCA I : Ce ciudat eşti... Lipsesc um minut de lîngă tine şi te-apucă dorul. Stau un an lîngă tine — nici nu mă vezi. VLAD : La primii fulgi de zăpadă, ţi-am da<t un telefon,
Am sunat de două ori. N-ai răspuns. TINCA I : Nu eram acasă. Mă uitam da primii fulgi.
VLAD : Eram chiar primii fulgi. Ningeam. Pentru tine. TINCA I : Erai chiar zăpada, care' sună oamenii să *se* bucure. VLAD : Auzi cum sună ? Ce cristal, sufletul nosifcru....
Acum e unul singur. TINCA I *(copleşită de dragoste) :* Azi-noapte nu te-ai gîn-dit tot timpul l'a mine.
VLAD : Poate-oi fi aţipit. Ba nu, că dormind, te-am visat. Se făcea că te-am visat, exact cînd tu mă visai. TINCA I : Hai să incendiem ploaia. Să ardă cu stropi mari. , . . VLAD : Chiar s-a aprins pe faţa ta. Sau plîngi ?... Ţi-am sărutat o lacrimă, două, un şirag... Şi tocmai atunci a ieşit luna... După aceea, am tăout mult timp, uitîn-
■du-ne în direcţia lunii, gîndrnid în direcţia lunii amîndoi. .
119
TINCA I : Taci... N-auzi ce ger e 'afară ? Tu auzi gerul ? *(Mişcîndu-se pe scenă, au nimerit înapoi, în zona stînjenelii.j*
Scena 17
TINCA I *(încercînd să rupă tăcerea}* : Te-ai căsătorit ?
VLAD *(încurcat)* : Ei, aşa şi-aşa... Trăiesc şi eu...
TINCA I *(mereu curioasă) :* Copii... ?
"VLAD *(şi mai încurcat)* : Tot... aşa şi-aşa...,
TINCA I : Să nu vă grăbiţi.
VLAD : Unde ?

TINCA I : In direcţia asta... Copiii sînt o... *(Nu găseşte cuvîntul.)* Nu găsesc cuvîntul.
VLAD : Nu4 mai căuta, că ştiu eu oe sînt copiii. Numai •belele ! Să nu-mi dai dumneata sfaturi.! *(Se enervează.)* Să nu-mi ⁽dai dumneata mie sfaturi... puerile !
TINCA I : Să nu ridici tonul la mine ! Că nu ştiu ce se întîmplă !... *(Iese.)*
Scena 18
Se întoarce Tinca cealaltă, băbătia, cu o mătură.
"TINCA II : Să nu ridici tonul la mine.
VLAD : Aşa mi-ai otrăvit toată viaţa. Mi-ai tocat pînă
şi cheful de infinit, de generalizare. Setea de abstracţiune. M-ai făcut să mă înnămolesc. TINCA II : Porcule !
VLAD : Da, sîrat un porc, recunosc. Un porc slab-de - minte. Dar cine m-a adus în poziţia asta cheie ? Poţi
să-mi spui ? TINCA II : Eşti nebun. Eu îţi vorbesc de *lapte* şi tu îmi
răspunzi că e *fixă.* Acesta e mecanismul tău de gîn-
dire. Potlogarule ! VLAD : Pentru că mie laptele îmi aminteşte de Calea
Lactee. Şi, prinitr-o asociaţie de idei, mă gîndesc că
Steaua Beta e fixă. TINCA II : Eu voiam să-ţi spun că nu se găseşte lapte.
120
VLAD : Lapte de maimă ? Să inventăm ceva oare să-l înlocuiască. Sînt condiţii.
TINCA II : Eşti nebun.
VLAD : Sînt abstract. Şi puteam să ajung la un grad şi mai mare de abstractizare, dacă tu nu mă ţineai pe loc. Dacă nu mă puneai la caznele căsniciei... *(Secret.)* Află că ştiu de mult că vrei să mă omori şi să-mi iei pensia pe un an înainte !
TINCA II : Ce pensie, oare pensie ? Nu vezi că te dau afară de peste tot ? Incapabil la locul de muncă, incapabil în sinul familiei !
VLAD *(franc)* : Puteam să am şi pensie. Dar... n-am vrut, să nu-ţi creez ţie venituri ilioite după moarte, venituri de pe invenţiile mele. Vrei să mor cît mai repede şi să-ţi rămînă ţie hîrtiile mele. Să le vinzi pe bani grei. Lasă, ică te-am dibuit eu...
TINCA II *(plat)* : Te spun eu că nu citeşti ziarul...
(Cortina)

ACTUL III
TABLOUL 4
Tinca I şi Vlăduleasa. Apartamentul familiei Vlad.. Tinca I — fragedă şi \pu chef de viaţă. El — mai obosit, ori numai distrat.
Scena 19
VLĂDULEASA : Dă-i drumul. Fă-mi morală.
TINCA I : Ai uitait să fii tu.
VLĂDULEASA : M-am lualt cu dragostea, m-am luat cit tine.
TINCA I : Asta s-o crezi tu că e dragoste. Ai îngheţat din tălpi pînă-n creştet. Din tălpi pînă-n sînge, fi-indcă ai uitat de secole să mă iubeşti. Şi-acum cînd eşti cu mine, tot crispait rămîi, ca şi cînd cineva ţi-<ar fi legat de picioare două lanţuri, şi-n mersul pasiunii tale nu faci dlecît să ie zornăi. N-auzi nimic ?
VLĂDULEASA : Parcă zornăie ceva. Da, eu îmi zornăi lanţurile...
TINCA I : Vrei o gură de vin ? *(Insinuant.)* Sau o gură de foc ?
VLĂDULEASA : O gură de vin. Poate ne mai dezmorţim încheieturile, caracterul, totul. *(Tinca toarnă vin.)*
TINCA I : • Ai văzut ? Tot raţiunea a fost cea care ţi-^a dictat. Ţi-<a fost frică de guna de fac.
VLĂDULEASA : Dacă turuie întruna.
TINCA I : Tu nu ştii că iubirea e explozie, expansiune?
VLÂDULEASA : Asta e felul meu. Cum ai vrea tu să te iubesc ?
TINCA I *(mult temperament)* : Ca un nebun, oa un bez-mietic ! Nu calculat şi încremenit, înlemnit.
VLĂDULEASA : M-ai prins pe picior greşit — şi dă-i, trage în piciorul greşit !
TINCA I : Un nesuferit care nu ştie să se desfăşoare, mă inhibă. Trebuie să-l iau pe dedesubt... Să-i ghicesc firea, că el nu şi-o arată... El aşteaptă... Şi asta... cînd afară izbucnesc mugurii, atâta ţipăt de verde crud, atîta Bacovia pe ramuri.

VLĂDULEASA : înţeleg starea ta de nemulţumire. In-tr-un fel, îţi dau dreptate. Legătura noastră, relaţia, cum vrei să-i zic, a intrat într-o nouă fază, în care eu nu pot păşi...
TINCA I : întocmai, iubitul meu picior de lemn. Ai intuit perfect. Eu te implor să dăm nemărginire pornirii noastre — iar <tu dai din colţ în colţ, că să vezi, că stai, că ne vede un copac, că ne aude un fluture... Că nu e bine... că ce-ar spune nevastă-ita de-ar şti...
VLĂDULEASA *(ferm)* : îţi repet : nu doresc copii ! Şi nici să mă vadă cineva cu tine. Scurt.
TINCA I *(plînge)* : Dar tu vrei să mă vezi cu itine.
VLĂDULEASA : Nu mai plînge... lasă-mă pe mine să plâng... că-mi vine să urlu. *(Brusc.)* Şi de ce nu vă-n-ţelegeţi bine ?
TINCA I : Ce să mai vorbim ?
VLĂDULEASA *(insistă)* : Nu dă toţi banii în casă ?
TINCA I : Cinci lei doar îi las, penitru tramvai. Nici nu ştii ce risipitor este ! Cît are, aitîta cheltuieşte...
VLĂDULEASA : Şi pe-ăia cinci lei, îi cheltuieşte pe toţi?
TINCA I *(jignită) :* Domnule, o femeie nu se ţine,, aşa, numai cu bani ! Mai are şi ea nevoie de-uin cuvînt cald, de puţină tandreţe. Şi viaţa conjugală îşi are poezia ei... proza ei, «teatrul ei... dar trebuie să ştii să le faci, nu ?
VLĂDULEASA : Casa fără poezie e oa marea fără corăbii... Doar valuri, valuri... TINCA I *(plînglnd)* ; Se poartă ca un măgar. VLĂDULEASA : înţeleg, nu te scoate în lume...
122
123
TiNCA I : în privinţa asta — ori eu, ori servitoarea, totuna ! Să-l îmbrac, să-l spăl, să-i dau să mănînce şi să-l aştept pină la miezul nopţii în fiecare zi.
VLÂDULEASA : De unde vine aşa de tîrziu. ? -
TINCA I : Din camera de alături. Pretinde că lucrează.
VLÂDULEASA : O fi având vreo ieşire secretă.
TINCA I: Aş ! Chiar dac-ar avea, tot la mine ar sta cheia. .
;
VLÂDULEASA : Nu-l caută,nici o femeie ? Cunosc soiul ăsta de indivizi. Cînd par foarte'corecţi, ba chiar bat în blegi, ascund două amante...
TINCA I : Măcar de-ar fi in stare de una ! De nevastă-sa. Stă aşa dîiteva luni — şi odată numai ce mă. pomeniesc cu el peste mine... Aşa, fără nici un avertisment... „— Domnule, îi spun, nu sînt proprietatea dumitale. Scurt. încalecă pe scaunul ăla, dacă vrei, că tot atât de multă atenţie i-ai dat"...
VLÂDULEASA : Nu l-ai iubit niciodată ?
TINCA I : Eu, pe ăsta ? ! Eu să-l iubesc adică pe... bărbatul meu ? ! Hm ! Ca vecin, ar trebui să-l cunoşti oît de cît...
VLÂDULEASA *(oftînd)* : Nu trebuia să mi-l prezinţi. Am mustrări d)e conştiinţă. Cînd te strîng în braţe, îmi vine în minte zknbetul lui prietenesc, deschis, de om care nu bănuieşte nimic...
TINCA I : Ştie...
VLÂDULEASA *(uimit)* : Cum aşa ?
TINCA I : I-am spus într-o zi : „— Dacă tu n-ai nevoie să te mai verifici din cînd în cînd cu alta... te priveşte. Eu am alt tonus vital, nu vreau să-l las să iîncezească. Află că te-nşel : cu gîndul, cu fapta — toată triada leibnitziana"...
VLÂDULEASA : Atunci te-a 'bătut... Da, trebuia să mă gîndesc.
TINCA I : Nu, nu, atunci mi-a dat inelul acela... Pentru astfel de mărturisiri nu se dă o palmă. Dimpotrivă, îl întăriţi să (te iubească.
VLÂDULEASA : Şi-l întăriţi aşa... des, des ?
TINCA : De fiecare dată. Şi-acum abia aştept să vină, să-i spun tot. Dar întîi îi iau banii. *(Calculînd.)* E zi de salariu.
124
VLĂDULEASÂ : Cum dracu de te suportă de-atîţia ani ?
TINCA *l-(rîzîhd):* Oda>tă, m-a găsit cu unul în pat. A venit aşa, inopinat, ca un măgar. Noroc că şi-a adus aminte *pe* loc de bunele maniere. Zice : „— Pardon !" , Apoi coboară la «n telefon public şi dă un telefon : „— Alo, dragă, vezi că sînt eu, am scăpat trenul, vin peste un sfert de oră". „— Foarte bine faci că m-ai anunţat, zic. Eram în mare tandreţe. Cu unul care. suferă ide inimă. Şi altă dată să fugi după trenuri, nu să te uiţi ca un bleg la tren cum se depărtează"...

VLÂDULEASA : Lasă, că eu nu sufăr de inimă. Eu eram tipul, nu ?
TINCA I : Tu, .altul, nu contează. A, da' ce scenă i-am făcut după aia ! Eram numai draci, scăpăram. M-a sărutat — aşa icum 'sărută el, moale şi fără personalitate... Şi-a -aprins o ţigară, s-a uitat la mine şi a început să. plîngă.x „—■ Am impresia că mă înşeli cu adevărat", zice. „—■ Tu n-ai crezut pînă acum ? Uite probe :că din viteză, s-a-mbrăcat cu rochia mea şi-a fugit"... „— După pantaloni, ăsta nu poate fi decît vecinul. Deci mă înşeli cu vecinul de apartament"... „—- Da," „— Eşti şi comodă." „— Da." „— Dar tu Ştii că te iubesc ?" „—■ Că-mi şi pasă mie Ide iubirea ta ! Banii tăi mă interesează, dacă vrei să ştii..."
VLÂDULEASA *(dispreţ)* : Eu nu pot fi cu şapte feţe. Eu nu mă pot dedubla ca dumnealui. *(Concesiv.)* Dar *e un om talentat.*
TINCA I : Talentat !. S-a dus la Paris şi s-a, suit în Turnul Eiffel ! N-a văzut şi el striptiisul !
"VLÂDULEASA : Mde ! Ca tot românul : s-a uitat la bani...
TINCA I : Da-n Turnul Eiffel s-a urcat ! Uite : aici stătea şi plingea cu lacrimi cît chihlimbarul — că mi-a adus.de-acolo un şirag de chihlimbar... Şi pe cuvîntul meu dacă mi-a fost vreun pic milă de el. Zice : „— Deci, mă înşeli cu un şofer..." „— Şi el, tot om
.. al muncii", zic. „— Deci, totul merge ca pe roate", zice. „— Da", zic.
VLÂDULEASA : *(sărind-jca ars) :* Şofer ? Atunci nu eram eu !? Cine era ?
125
TINCA I : Şofer, inginer, profesor de armonie — spanac ! Dracu ştie cum oi fi zis... Nu asta e important. Important este... uite că-mi pâerd şirul. In fine ! Nu mi-o lua în nume de rău... Am vrut mai de muslt să te întreb... Aşa, ca să-mi satisfac o simplă curiozitate. N-o să te superi, nu ?
VLADULEASĂ *(tandru)* : Cum ai putea tu să mă superi, iubito ?
TINCA I *(împingîndu-l blinda)* : Ce-ai văzut ta ea ?
VLÂDULEASA *(oftează)* : Eh, tu nu ştii ce vremuri erau atunci ! Am crezut că dac-o să ne căsătorim, or să ne dea casă...
TINCA I : Şi pentru o casă te-ai legat de-un mărăcine ? De-un gard? Ţi-ai măcinat cei mai frumoşi ani....
VLĂDULEASA : Voiam să-mi fac şi eu un cămin.
TINCA I : N-ai văzut că are picioarele ca nişte catalige ? Nu ştie să se îmbrace... şi nici nu poţi s-o scuzi că n-are cu ce, că slavă Domnului! ce i-ai mai cărat ! Ce-ai mai pus pe ea ! Dar toate îi vin anapoda !
VLÂDULEASA : Părerea mea e că nevasta trebuie să fie potrivită. Nu chiar muma-pădurii, dar nici...
TINCA I : Şi tu-mi spuneai... că nici la pat...
VLÂDULEASA : N-aş vrea s-o bârfesc, e totuşi nevastă-mea... dar am impresia că aşa e ea de felul ei,.. *(Uimit)* Nici pîn' la vîrsta asita nu se pricepe să sărute ! Iar dacă-ncerc s-o-nvăţ., zice că de unde ştiu... pe la ce poame am umblat...
TINCA I : Bănuieşte ceva ?
VLÂDULEASA : Den ! I-o fi trecând ei prin cap că trebuie să mai fie şi alte femei pe lumea asta, că atît de îngrămădită la minte n-o fi. Că natura o mai fi făcut ceva, pentru compensaţie, cînd a zămislit-o pe ea. Ca să poţi să mai iizi, să mai schimbi o idee, să mai cazi un pic în extaz... Să simţi că-ţi umblă mintea şi-ţi vin ideile... Alitlel...
TINCA I *(sec) :* într-adevăr, frigidele astea sînt o catastrofă... Că pe deasupra sînt şi geloase.
VLÂDULEASA : Ce să mai vorbim.
TINCA I : Dar ziceai că... i-au scos ceva... ovarele... sau un sîn ?... sau ce voiau să-i scoată ?
VLÂDULEASA : Nu, eu nu ţi-am spus asta... Altul ţi-o ifi spus, de-a lui... a mea e sănătoasă. Le are pe toate, exact ca tine.
TINCA I : Vai de capul vostru, tolomacilor.
VLÂDULEASA : Să nu trecem la insuliţe.
TINCA I *(alintîndu-se) :* „Ptolemeilor" am vrut să spun. Că lui Ptolemeu i se părea că totul se învîrte în jurul unei *(îi şopteşte ceva la ureche, rid amlndoi)...* oare e fixă în univers...
VLÂDULEASA *(bine dispus) :* Să ştii că, într-un fel, avea dreptate... *(Se aude telefonul.)* Vezi că sună...
TINCA I *(se duce, răspunde la telefon) :* Alo, sînt acasă, dragă, vino cînd vrei... *(închide. Posomorită.)* Acuma s-ia găsit să pice...
VLÂDULEASA *(speriat)* : Cine ?

TINCA I : Cum cine ? Ştii că Sînt măritată !
VLÂDULEASA *(alb) :* Parcă ziceai că... *(Dă să plece.)* Bine, 'mai vorbim săptămîna .viitoane...
TINCA I *(îl prinde de braţ)* : Hai, ce-ai rămas aşa... Trebuie să pice idinitr-un moment în altul...
VLÂDULEASA *(foarte speriat) :* Ies pe uşă ? Sau pe balcon ? Ce mama dracului să fac ?
"TINCA "I *(calmă)* : Fă-te comod... că te aştept... *(Se vîră în pat.)* Hai, vino !
VLÂDULEASA *(foarte încurcat) :* Ce să... mai... adică..-. TINCA I : Mai iute, mai iute ! Dacă te găseşte îmbrăcat,
vai de mama ta ! *(In şoaptă.)* Lui îi plac flagrantele
delicte... VLÂDULEASA *(auzind zgomot la uşă, merge de se vira*
sub cearşaf Ungă Tinca.)
Scena 20
Intră Vlad.
VLAD : Nu-i nimeni pe-aici ?
TINCA I : Eu, cum să nu... Ba chiar... cineva în plus...
VLAD *(supărat brusc) :* Mă-nnebuneşti cu musafirii tăi !
Ane omul chef de ei, n-are chef de ei — toată ziua
bună-ziua !
126
127
TINCA I : Nu, dragă, eram aici cu... *(încet)* domnul Vlă-duleasa.
VLAD : Care domn Vlăduleasa ?
TINCA I : Vecinul. A pierdut cheia de la apartament... A bătut la uşă. Ce puteam face? *(Pe alt ton.)* Cum a pus capiul jos, cum a-nceput să sforăie. *(Către Vlăduleasa, zgîlţîindu-l.)* Vecine, hei, vecine ! Scoală, omule.., că te-iajută bărbatu-meu să spargeţi broasca.
VLAD *(derutat*; *apoi, enervindu-se treptat)* : Ce broască ? Care broasca rnă-sii ?! Ce-nseamnă porcăria asta ? Unde mi-e puşca ? Tot n-am ieşit la vînătoare de nu mai ţin minte...
TINCA I *(sărind în picioare şi rnergînd la el)* : Eşti nebun ? Mai încet... uite, i-ai speriat somnul...- *(Către Vlăduleasa.)* Dumneata tot aşa te porţi cu nevasta du-mitale cînd are musafiri ?
VLÂDULEASA *(căscînd) :* — Unde sînt ?... A, bună ziua... Habar n-am cum am ajuns aici...
VLAD *(sec) :* Dumitale nu-ţi fac nimic, dar pe târfa asta o-mpuşc ! *(Către Tinca.)* Mama ta ! .De cîte ori ţi-am spus ! Cînd îţi dau telefon... de ce crezi că-ţi dau te-lefon ?
VLĂDULEASA : Terminaţi dracului cu scandalul, să vă spun ce-am visat.
TINCA I : Nu mai fi, dragă, gelos pe-un alter-ego. Nu ziceai pin-acum că ţi-e' alter-ego ? Alter-ego în jos, alter-ego în sus... Dacă mai ai vreunul, te rog să mi-l prezinţi..
VLAD : Alter-ego e alter-ego şi curvăsărealea e eurvă-săreală !
TINCA I *(uitîndu-se lung la el)* : Stai... ce e asta pe tine ?
VLAD : Ce să fie ?
TINCA I : Ce-i bluza asta de damă ?...
VLAD *(încurcat) :* Am fost la cineva şi-am jucat dame.
TINCA I: Dame?! Lasă, damele ! Lasă ce-ai jucat. De ce te-ai îmbrăcat cu bluza putorii... pe unde-ai fost... şi te-o fi prins la ea... *(Către Vlăduleasa.)* Domnule Vlăduieasa,' uită-te ce-a luat în Ioc de cămaşă...
VLĂDULEASA *(palid)* : E a nevesti-mii !... Deci, cu dumneata era închisă în casă ! împrumută-mi puşca să vă lichidez pe amîndoî ! Unde e ?
128
VLAD *(nenorocit) :* Mi-au ridicat permisul ieri, din motive de milă. M-am înscris în Societatea pentru protecţia animalelor. Spune mai bine ce-ai visat... Ştii definiţia teatrului : teatrul este o mare familie, unde toţi sîn-tem cumnaţi. *(Izbucnind în rîs.)* Poftim, ajunserăm şi rude !
VLĂDULEASA *(concentrîndu-se să~şi amintească visul, povesteşte- recitind)* :
Nu se ştie bine pe cine căutam : Parcă zburam, parcă pluteam. Şi pe cine căutam ? *(După o pauză.)* Aste e orientarea mea prin somn.
VLAD : Frumos ! Şi, de cînd te orientezi aşa, de nimereşti unde te-am găsit adineauri ?
VLĂDULEASA : De mult.
TINCA I : Deci, nu ,pe mine m-ai visat !
VLĂDULEASA : Nu mai visez femei goale de la cinşpe ani. Le visez numai îmbrăcate. *(Scîrbit.)* Şi

cu ţoale luate de' mine ! Două vise de-astea pe lună mă ruinează.
VLAD *(amintindu-şi de legile politeţii) ;* Dar de ce nu luaţi loc ?
VLĂDULEASA : Nu, că am tot stat... Şi ziceţi.că nevas-tă-mea e liberă ? Pot să-ndrâznesc să mă-ntore acasă ?
VLAD : Relaţiile dintre dumneavoastră vă privesc. Am trecut pentru un minut, doar să-mi descarc sufletul. *(Mîhnit.)* Am greutăţi la serviciu...
VLĂDULEASA *(uimit) :* Cum naiba... ?
VLAD : Zic : ia să trec eu un minut pe la Tinca, să-i spun că mi-a apărut lucrarea — măcar cu ea să împart bucuria. *(Reproş către Tinca I)* Fiindcă acasă nu găsesc înţelegere... Aoasă nu, la serviciu nu, măcar pe scară. Pe aceeaşi scară a blocului nostru.
TINCA I *(sărind ca arsă) :* Tu eşti ăla comod ! Cînd sînt atîtea cartiere noi...
VLĂDULEASA *(curios) :* Aţi publicat o carte ?
VLAD : — De fapt, un fel de tratat...
VLĂDULEASA : Cum se numeşte ?
VLAD *(mîndru şi modest totodată) :* „Noi precizii despre actul sexual".
129
VLÂDULEASA : Inspinat titlu.
VLAD : Toată cartea e la fel de inspirată. Şi foarte .documentată. Numai ică... aici încap greutăţile mele la slujbă... Am scris-o eu şi-a siemnait-o .şeful de catedră...
TINCA I : Ramolitul ăla ? Iar l-ai lăsat ?
VLAD : Dacă mi-e şef ! *(Deschis.)* Pe mine nua trecut doar la coordonatori.
TINCA I *(enervată)* : Un fel de codoş !
VLAD : Ani de studiu... fişe... muncă pe teren... anchete...
VLÂDULEASA • în fabrici, în uzine ?
VLAD : Nu, la procuratură... Anchetele la care tn-au supus soţii unor subiecte. O astfel de cercetare nu se poate face fără riscuri. Mi-am asumat întreaga res--ponsabilitate, şi poftim ! N-am drept die semnătură ! A şi plîns...
VLÂDULEASA : Cine ?
VLAD : Nevasta dumitale.
VLÂDULEASA : Mă miram eu de unde ştie ea ca pe apă, în ultima vreme, anumite lucruri. Citeşte *preciziile* dumitale, în manuscris.
VLAD : Bineînţeles ! Chiar ea m-a sfătuit să adaug cu-
Adică „noi preci-
i" înainte de „precizii" zii" — cum ar veni „noi doi".
vîntul „noi
TINCA I : Tu şi cu ea. VLAD : Asta aşa, în glumă...
(Vlăduleasa şi Tinca I schimbă priviri aprinse.) TINCA I : Vasăzică,- de-acolo ştiai tu anumite lucruri...
(Scîrbită.) De-acasă ! De la nevastă-ta ! VLÂDULEASA : Ei da, de la nevasită-^mea, care le ştia de la soţul tău, care... TINCA I *(ridicînd tonul şi fulgerîndu-l cu privirea)* : ...
■care trebuia să mi le împărtăşească întâi mie ! Nu
să-nveţe toate puitorile ! VLAD *(calm)* : Dragă, tu nu citeşti. De cîte ori dădeam
să deschid gura, ziceai : „Eh ! Cercetare ştiinţifică !
Rahat cu perje !" VLÂDULEASA : Deci, dacă merg la mine acum... n-o ga-
găsesc cu draci... VLAD : Du-te fără grijă : cel puţin cîteva zile o să ai
linişte-n casă ! ■ ■ ■■
130
VLĂDULEASA *(dînd să plece) :* ...ceea ce-ţi urez şi. dumitale. Dar mă-ndoiesc. Fii bun şi dă-mi să-i duc bluza. Să valdă că ştiu. Că ştiu tot, *de mult...*
VLAD : Să-mi aduci cămaşa... *(Se dezbracă încet.)*
Scena 21
Intră Daniela.
DANIELA : Bună, mami, bună, taţi ! *(O sărută Pe Tinca şi pe cei doi bărbaţi.)* Dar ce faci aici, striptis ?
VLAD : îmi schimbam cămaşa... lui Chritetos. Că nici Chrisitos n-a pătimit aşa.

VLÂDULEASA *(luînd bluza) :* Dacă nu recunoaşte, o mă-nînc, o omor !... *(Pleacă.)*
DANIELA : — Ce e cu atmosfera asta de înmarmînitare ? Mami, ice-i cu tine, nu te simţi bine ?
TINCA I : Ba da.
DANIELA : Atunci... ?
TINCA I : Taică-tău ăsta...
DANIELA : Ce-a mai făcut ? Ce poznă ? Părinţii ăştia numai de pozne se ţin. <
VLAD : Mi-a apărut cartea... Asta e mutra ei de cîte-ori îmi apare ceva important de care vuieşte tîrgtul. Numai în casa mea nu găsesc un euvînt bun.
TINCA I : — Lasă, că acuma -dau divorţ !
VLAD *(furios)* : — N-ai decft ! Ia-l pe neisprăvitul de Vlăduleasa, rămîn eu cu nevastă-sa. Facem schimb de apartamente.
DANIELA *(izbucnind în rîs)* : — De clnd vă ştiu — tot în divorţ ! ;
TINCA I : Nu, că acum — gata ! De-o lună umblu cu actele în poşetă.
VLAD : — De-aia nu mă laşi să-ţi umblu în poşetă ? TINCA I *(izbucnind in plîns)* : Am înghiţit cît am putut,
;am răbdat... Eu, de.doi ani, de cînd şi-a vopsit aia
părul, nu mai sînt om ! VLAD : Vopseşte-ţi-4 şi tu. N-ai decît. Vopsea se găseşte ;
ouă nu sînt.
131
TINCA I : O să vezi tu ce pierzi. La urmă o să-ţi dai seama, după ce mă-i vedea în pămînt.
DANIELA : Ce-i cu scenele astea ? Aveţi copiii mare. Nu vă e ruşine ?
TINCA I: Dacă lui nu-i e, e-a-nceput lumea să vor-* bească...
VALD : Mult îmi pasă mie de ce zice lumea !
DANIELA : Of ! Bine că n-a venit cu mine. Bine c-a rămas să cumpere nişte flori... Vă găsea aşa... descompuşi moral...
TINCA I : Cine ? Cine să mai vină ?
DANIELA : Profesoara mea de pian.
TINCA I : Parcă nu făceai pian la liceu.
DANIELA : De fapt, e de moto-tehnică/dar are un pian; acasă şi mă-nvaţă conducerea... adică pianul. Zice că am o digitaţie... *(Către Vlad.)* 11 cunoşti pe un oarecare Vlădescu ?
VLAD : Nu...
DANIELA : Ea zice că da... Voia să-ţi ceară unele lămuriri... *(Sonerie. Intră Anca: femeie tînără, de vreo 25 de ani, înaltă-, chip atrăgător, semănînd puţin c-o-fotografie mai veche a Tincăi.)*
ANCA : In sfîrşit, m-am văzut şi la dumneavoastră. In-ehipuiţi-vă : de luni de zile mă rog de Daniela să-mi prezinte părinţii... Că azi, că mîine, nu voia deloc...
TINCA I : li era ruşine de noi... Oameni mai simpli... fără pian...
VLAD : Cîntaţi la pian ?
ANCA : Toiate pianele s'înt fosile.
VLAD : „Toate pianele sînt fosile" — nu sună urît.
ANCA *(către Vlad):* L-am cunoscut pe Vlădescu... Sper: că vă interesează.
VLAD *(tace).*
TFNCA I *(curioasă)* : Ce e oii el ?...
(Cortina)
ACTUL IV
TABLOUL 5
Apartamentul lui Vlad. ,
Scena **22**
VLADULEASA *(intră cu un geamantan pictat cu scene erotice prerafaelite. îl pune jos. Oftează.)* ; Ce ţi-am spus eu ieri ?
VLAD : Ce ?
VLADULEASA : Ieri, cînd ai venit şi m-ai găsit .la birou... VLAD : N-am trecut ieri pe la tine pe la birou. VLADULEASA : Nu, domnule, acasă... Ştergeam praful de pe birou.
VLAD : A, da... Ziceai c-^ai aranjat cu nevastă-ta să te respecte ca soţ. Să te lase să te simţi bine aoasă, să poţi lucra la biroul tău, să înghiţi mîncare gătită cu dragoste de mînuţa ei... *(Rîzînd.)* Şi ?
VLADULEASA *(arătînd geamantanul)* : Ai maşină ? Dumă la restaurantul gării. Geamantanul mi-i

păstrezi.
VLAD *(privind pictura):* Crezi că are vreo valoare ? Ce-s scenele astea prerafaelite ?
VLADULEASA : Am şi eu,viziunile mele. Concepţia mea despre căsătorie.
VLAD : Vrei să spui că asta e nevastă-ta ?! *(Rîzînd.)* Seamănă mai mult cu nevastă-mea.
VLADULEASA : Nu că seamănă. Chiar e. Cum crezi c-aş fi putut s-o conving pe zgripţuroaica aia să pozeze ?
VLAD *(înţelegător) :* Da... şi mai ales goală.
VLADULEASA : Goală, dar uite ce plină de poezie...

VLAD : Nici nu bănuiam să fie scorpia de nevastă-mea
capabilă de-atîta atmosferă... Mai degrabă aş fi zis că
nevastă-ta... VLĂDULEASA *(scîrbitj* : Aş ! *(Arătîndu-şi un cucui.)* II
vezi ?
VLAD : Da.
VLĂDULEASA: Ce e ? VLAD : Ce să fie ? Un cucui. VLĂDULEASA : Cucui, zici ? *(Rîzînd demonic.)* Ha-ha !
E ditamai gSlma !
VLAD : într-adevăr, e destul de pronunţat... Şi cifrele astea de pe fruntea Jta ? *(Citind.)* 7, 3, 6, 9... '
VLÂDULEASA : Nu-ţi mai recunoşti cifrele ? VLAD : Care cifre ?
VLĂDULEASA : De la rigla ta de calcul. VLAD : Ai dreptate... şi cum au ajuns aici ?
VLĂDULEASA : Mi-a' dat ou rigla de calcul în cap. ■ VLAD : Nevastă-ta ? VLĂDULEASA : Nevastă-ta ! VLAD. *(uimit) :* Cînd ? VLĂDULEASA : Cînd poza. VLAD *(încercînd să înţeleagă)* : Deci... a mea. VaBăzică,
a mea... a mea era rigla de calcul. VLĂDULEASA : Să ştii că totul a. fost calculat, VLAD : De calcul, da..'. .
VLĂDULEASA : Amîndouă sînt înţelese să mă ruineze. VLAD : Care amîndouă ?
VLĂDULEASA : Nevastă-ta cu nevastă-mea. VLAD *(uimit)* : Ţinea şi cu Tinca ? VLĂDULEASA : Da, au şi nume asemănătoare. VLAD : Acum observ... ■*{kămîne un moment pe gînduri.)*
Deci, pleci... VLĂDULEASA : Ai văzut : am făcut tot-ce e omeneşte
posibil... măcar ca să păstrăm aparenţele, care sînt - baza societăţii... vreau să zic, îţi dau un sentiment de
siguranţă, de armonie familială... Nu m-am ales deeît
cu răni morale. VLAD : Mortale ? VLĂDULEASA : Morale... rănile mele pe dinăuntru., oare
au început să crească... Acest cucui e nimic faţă de
Golgota mea sufletească.

VLAD : Toţi avem în noi o Golgotă pe care o urcăm zilnic. Din cauza ei...
VLĂDULEASA *(CU O uşoară invidie)* : Tinca ta e o doamnă. Să n-o vorbeşti de rău... Ştie să se poarte. E o contesă...
Scena 23
Intră. Tinca LE cam obosită şi vădit contrariată că dă de Vlăduleasa în apartamentul ei.
TINCA 1 *(către Vlad) :* Iar a intrat soarele, că n-ai avut bunul-simţ să tragi jaluzelele,. ca să mă coc eu acum ! Te las (dormind, te găsesc dormind !
VLAD *(sărindu-i ţandăra) :* Unde mă vezi tu dormind ? Ce, ai orbul găinilor ? Habar n-ai să te porţi ! Măcar cînd e lume străină la noi.
TINCA I : Lasă, că mormolocul ăsta nu e lume străină.
VLAD *(se închină de uimire)* : Tinca dragă, ai grijă cum vorbeşti... Omul esite înitr-un moment de grea cumpănă... are o Golgotă în suflet... E băitu/t, pe dinafară... Şi nu de un străin... de propria-i soţie... în piroane de 15 cm... ce are mai drag pe lume ! Femeia pentru care a jertfit...
TINCA I : Termină cu palavrele ! *(Către Vlăduleasa.)* Nu ţi-am spus să nu mă cauţi niciodată aicasă ? Două condiţii ţi-am pus din capul locului : să nu^mi dai telefoane la serviciu şi să nu mă cauţi acasă !

Ce, era greu să respecţi atîta lucru ? Două condiţii. Altele pun cîte cinci !
VLÂDULEASA : Şi eu ţi-am spus să nu mă laişi să mă îndrăgostesc 'de tine. De ce m-ai lăsat ? *(Moale.)* Nu veneam la tine dacă dacă n-ar fi fost un caz de forţă ^majoră.
VLAD *(încurcat)* : Am impresia că voi vă cunoaşteţi mult mai bine decît ar putea crede un amarii de soţ... care nu ştie ceea ce probabil... ştie tot tîrgul.
TINCA I *(autoritară) : Tu să taci 1* Care tîrg ? Asta e tîrg ? *(Către Vlăduleasa.)* Mergi pînă .acolo cu mojicia incît te lauzi şi la serviciu — că mi-a spus una, pe

care am cunoscut-o întâmplător... c-am înflorit de cînd sînt cu tine.
VLAD *(tot mai uimit)* : Şi lipsa asta de respect pentru partener ! Plăcerea sadică de a mă umili în faţa străinilor, făcând cele mai fantastice afirmaţii...
TINCA *I (autoritară) :* Tu să taci ! *(Lui Vlăduleasa.)* Dai în vileag scene de intimitate, povestindu-le pe la bă-trîni pensionari libidinoşi... de-au ajuns şi la urechile mele... de cum te porţi cu nevastă-fta.
VLAD : Ce te priveşte pe tine cum se pfoartă cu ne-vastă-sa ?
TINCA I : Tu să taci !
VLĂDULEASA : Ce te priveşte pe tine cum mă port eu în casa mea ?
TINCA I : Taci şi tu ! Tăceţi toţi ! Toţi sînteţi nişte prefăcuţi, nişte înourcă-lume.
VLAD : Şi ce facem cu ale noastre, fiindcă purceaua e moartă-n coteţ. Uite, vecinul a fost aruncat în stradă... Cum ieşim din .situaţia asta limită ? îl lăsăm să plece aşa, în necunoscut... fără un ban în buzunar ?
TINCA I *(arătîndu-l pe Vlăduleasa)* : E un porc ! '
VLAD *(surprins)* : Ei ! Cum poţi vorbi aşa !
TINCA I : Ascultă-mă pe mine. E cel mai mare porc pe care l-am întîlnit în viaţa mea.
VLÂDULEASA : Eu, porc ?
TINCA I *(spre Vlad)* : Mi-a făcut curte.
VLAD : Normal, dacă e îndrăgostit de tine... A mărturisit-o adineauri.
TINCA I : Mi-a fixat o întâlnire — şi culmea ! A venit la înitîlnire măgarul ! Cu soţia prietenului lui ! Alta nu-şi găsea... a vrut să întineze şi onoarea celui mai bun prieten...
VLAD *(moale)* : De ce spui lucruri pe care nici tu nu le crezi ? Vlăduleasa este omul nostru de suflet... nu se putea gîndi la aşa ceva.
TINCA I : Nu-i vorba numai de gînd... *(Observînd geamantanul.) A* abuzat de naivitatea mea. *(Pe ton ridicat.)* Un abject... Uite ce mi-a făcut...
VLAD : Ce ţi-a făcut ?

TINCA : Uite aici trupul meu tîţrît în noroi de imaginaţia lui bolnavă...
VLÂDULEASA : Tu m-ai rugat să te pun pe un geamantan tare.
VLAD : Nu ştiam că eşti şi pictor.
VLÂDULEASA : Pictor de moravuri. De moravurile mele. Dacă nici eu nu mi-aş cunoaşte moravurile ! Şi cine vrei să mi le picteze ? Societatea ?
VLAD : Societatea ? Haida-de !
VLÂDULEASA : Demascare... autodemascare zilnică, să văd pînă unde pot ajunge eu şi cu nevastă-4a...
VLAD *(început de enervare)* ; De ce-o amesteci pe ne-vastămea în autoflagelarea ta ?
VLÂDULEASA : Pentru că ea e flagelul meu... Pedeapsa vieţii mele. *(Uituc.)* Ţi-am spus că m-am îndrăgostit de ea ? Parcă ţi-am spus... Nu, nu ţi-am spus. Află acum...
VLAD *(reproş) :* După ce ştie tot tîrgul (...Foarte bine că te-ai îndrăgostit de ea... Merită... are corp frumos... *(Complice.)* Nouă, meridionalilor, ne place să avem un suport de nădejde... vreau să spun : femeia să aibă carnea pe ea... să n-o bată vîntul... Că de-aia muncim şi noi, să avem un sprijin moral sănătos acasă...
TINCA : N-ai reuşit să mă degradezi rapid, aşa cum ţi-ai propus. Uită-te aici, pe geamantan.
VLAD *(trist)* : Tocmai, că aici nu vreau să privesc..... In
prăpastia asta... Tu, să fii în. locul meu... Sînt într-un hal de nervi... Imaginea asta îmi tulbură minţile !
TINCA I : Normal. Dacă nu ţi le-ar tulbura, n-aş mai fi femeia ta. O soţie' trebuie să-l tulbure încontinuu pe soţul ei.
VLAD : Da, dar nu pe geamantane străine. Nu ştiam că eşti marfă de export...

VLÂDULEASA *(explicativ)* : Nu, nu plec în străinătate. Am fugit pur şi simplu de-acasă... *(Cu gîndul la Tinca.)* Să stea ea fericită. Să-şi găsească altul. Da' unde mai găseşte un rob ca mine?... Pînă şi ceasul, seara, tot eu i-l întorceam şi—1 puneam să sune la şase fără un sfert... Să vedem cine-o să-i mai întoarcă ceasul ?...
137
VLAD (consolîndu~l) : Linişteşte-te... Nu e cine ştie ce povară să-ntorci un ceas... O să mă reped eu seara...
TINCA I *(sărind ca arsă)* : Unde ? Unde vrei să te repezi ? In dormitorul stricatei ?
VLAD : Poftim ! înţelege-te cu femeile ! Despre ce vor-bim.noi şi ce pricepe diumneaeL.
VLĂDULEÂSA *(încurcat)* : Vă certaţi din cauza mea... îmi pare tare rău... Mă duc... Lumea asta e mare...
TINCA I *(îl ia de mină)* : Şezi un pic. Şezi blfntd şi. ascultă şi tu cum poate să se exprime. Cap de giscă t
VLAD : Gînsacă... . . ■
TINCA I : Şi cu vocabularul ăsta crede că mai poate veni în ajutorul tinerilor căsătoriţi, scriind cărţi...
VLAD *(uimit) :* Cînd am pretins eu că vreau să vin în ajutorul tinerilor căsătoriţi ? Dă-i naibii ! Să se descurce ! Au... au prefectură... scuzaţi, să le legalizeze pornirile. Acum e vorba ide viaţă, de viaţa mea... *(Scurt, privind-o în ochi.) De* ce mă înşeli ?
VLÂDULEASA : Ai pus degetul pe rană : te înşeală... şi cred că mă înşeală şi pe mine... Cînld o femeie are un corp ca al ei, e. imposibil să-l ţină secret. Şi bărbaţii sînst ca ulii. Ca vulturii aceia cu gîtul pleşuv, în căutarea gazalei...
VLAD : Vulturul pleşuv caută *hoitul,* nu gazela din valea cea umbroasă.
TINCA I : Vezi cum zboară discuţia ? Vezi, dragă Vlădu-leaisa ? Te-ai convins şi dumneata acum, cu ochii du-iriitale, cu cine sînt nevoită să.mă canonesc ?
VLÂDULEASA : Eu mă duc. *.(Îşi ia geamantanul.)* Ah, ce vis îngrozitor am avut azi-noapte !
TINCA I : Cui mă laşi? *(Patetic.)* Cît crezi că mai pot înidura infernul acesta indiscutabil ?
VLAD *(luînd o hotărîre) :* Bine ! Atunci pl'ee eu... *(Ia geamantanul.)* De mult presimţeam că voi ajunge aici... Trebuia să fac asta de la primul semnail ide alarmă... De La primul zvon, de la prima bănuială... Grea povară şi căsnicia !... *(Iese.)* ■ .
(Cortina)
138
TABLOUL 6
Acelaşi loc. Scena 24
VLÂDULEASA : Unde s-o fi dus el acum, singur, în puterea tinereţii ?
TINCA I : In puterea *nopţii...?*
VLÂDULEASA : Aşa am vrut să spun, dar m-am gîndit că e şi în puterea vârstei. în toiul maturităţii..., Altfel nici nu pleca. Orioe bătrîn stă pe lingă cea care-l oblojeşte.
!:
TINCA I *(punîndu-şi o perucă blondă) :* li duc grija, .numai cu mîncarea. El e pretenţios... Cu stomacul de pătură.
VLÂDULEASA: ...intelectual? Asta vrei să spui ? Greşeşti. O fi aviînd el alte calităţi *(o priveşte cu înţeles),* dar intelectual nu se poate numi.
TINCA I : Oricum... ■
VLÂDULEASA *(intransigent)* : Deloc ! Şi-apoi — e vară ! Mai o frunză, mai o salată... mai pupă mina unei- cucoane, care-l duce direct în bucătărie... Tipii de felul lui[1], aşa prostănaci şi impertinenţi... au un succes la muieri !... *(Scurtă pauză.)* Şi... de ce v-aţi despărţit ?
TINCA' I : E şi greu de ghicit... Vine o vreme cînid nu ■ mai poţi suporta situaţia aceea ambiguă... Ştia că trăiesc cu altcineva... La început hu-i venea să creadă. Suferea ca un cîine de rasă indigenă. Mă punea să
... jur că nu e adevărat... şi eu j<uram pe mama... că .este
• •■■ adevărat...
VLÂDULEASA : Nu trebuia s-o amesteci pe mama ta. TINCA I : Sînt atee. Pe cine să am mai sfânt ? Ce scene
• groaznice mi-a făcut... Las la o parte faptul c-a ridicat mîna asupra 'mea...
VLÂDULEASA : Dar şi tu i-ai dat ou maşina de gătit în cap ! .■.-..:■

TINCA I : Astea sînt fleacuri... Mergea pînă acolo încît ; a'ccepta. să-i aduc în caisă pe oricine aş fi vrut... Numai să nu ne despărţim...

VLÂDULEASA : Sper că n-ai abuzat de mărinimia **lui.** *(Tinca tace.)* Acum înţeleg de ce mă tolera... De ce se făcea că rtu pricepe anumite lucruri... Şi cu cit era el mai împăcat cu crucea lui, cu atât mai mult tu voiai spectacol...
TINCA : ...servindu-i otrava amară a jnşelătoriei. Voiam să-i tocesc simţul proprietăţii private... credea că sînt proprietatea lui... înţelegi ? Voiam să-l distrug moraliceşte. Asta voiam... 3ă-l nimicesc, să-l calc în picioare... şi să mă lase în boii mei. *(Plînge.)* -Nu poţi trăi sub acelaşi acoperiş cu cineva... orice mişcare a sa îţi repugnă... Chiar ■ timbrul vocii lui mă enerva în ul--'.; timul hal. îi spuneam să tacă... tăcerea lui îmi era şi mie nesuferită. „— Vorbeşte !", ziceam. „— B^ nu, taci odată !"... „•*- Ba zi-i.,." Aşa-l ţineam...
VLÂDULEASA : După. cele zece porunci am picat eu... pe fondul acesta mistic...
TINCA I *(duios):* Tu eşti altfel de om... Mă mir cum poţi da ochii zi de zi, ceas de ceas cu schiloada aceea... cu o dormeză — că are corp de dormeză.
VLÂDULEASA : Ba e chiar frumoasă. Dar n-are suflet pe măsura acestui sfîrşit de mileniu.
TINCA I : Ciudate mai sînt şi alegerile astea libere. Un bărbat plin de farmec, de talent, ou salariu la nivelul aşteptărilor, să trăiască în casă cu o servitoare —■ iartă-mi cuvîntul.
VLÂDULEASA : Tinca, te rog... Cum, servitoare ? Tu poate te gîndeşti la alta. Am terminat, adică n-a fost nimic. Cu aia a fost aşa... o părere de legătură.
TINCA I : Plăteai una cu 500 de lei pe lună, te spăla, te călca, gătea şi nu avea pretenţia s-o iubeşti... nu te căuta toată ziua prin buzunare, să găsească bileţele...
VLÂDULEASA : în ultima vreme a renunţat la obiceiul acesta urît. I-am explicat că nu e frumos... I-am explicat... a înţeles... dar era prea tîrziu ! Ştii ce aveam în geamantan ?
TINCA I : Ce ?
VLÂDULEASA : Actele pentru înaintarea divorţului : certificat de căsătorie, de... dracu... de lacu ! Plus scrisorile ei compromiţătoare. *(Tare amărit.)* Că mă şi înşela, mizerabila !

TINCA I *(Uimită):* Iii!?
VLÂDULEASA : Pe de o parte mă teroriza că nu-s tot timpul cu ea, pe de alta... ea cu altul... TINCA I *(rîzînd) :* Asta n'o mai cred ! Cine să se uite la ea ?
VLÂDULEASA : Află că aşa e... Am pus mîna pe corespondenţă. *(Cu admiraţie.)* Ce pasiune ! Ce stil oral plin de patos !
TINCA I : Nu trebuia să dai geamantanul din mînă. *(în-necîndu-se de rîs.)* Cînd i-o deschide... cînd va citi ! N-ar fi exclus să înainteze el dosarul, în locul tău.
VLÂDULEASA *(rîzînd) :* Foarte bine ! Mă scuteşte de un drum.
Scena 25
Intră Daniela.
DANIELA : Ei, dar *ce se* întîmplă aici ?
TINCA I : Ce să se întâmple ? Viaţă... ne trăim fiecare viaţa... bruma de fericire... Tu, pe-acolo pe unde vei fi umblînd, eu — pe-acasă...
DANIELA *(deprimată)* : Sînt prima de sub linie...
TINCA I : S-au afişat, în sfîrşit, rezultatele ?
VLÂDULEASA : Iar ai dat la teatru ? Dacă nu mă. înşel, asta e damblaua ta. Asta ar fi a zecea oară.
DANIELA *(cu năduf)* : Da, tăticule, a zecea oară, ai numărat perfect. De numărat ştii să numeri, dar să mergi să te interesezi, să te zbaţi, nu ştii. *(Izbucneşte în plîns.)*
TINCA I : Dumnezeule ?! Ce o să faci iar un an de zile ?... Eu nu mai am putere să îndur dracii tăi... încă un an... 365 de zile, 365 de nopţi... Te muţi la naşă-ta !
DANIELA : Da, că ni-ia născut naşa ! *(Plînge tot mai tare.)*
VLÂDULEASA *(nedumerit) :* Cal mai cu#ios e că-mi zice tată... Ce repede se obişnuiesc copiii de azi cu străinii !
TINCA I : Nu uita că se pregăteşte pentru teatru... Cum e ea, nu m-aş mira să nici nu fi observat că mi-am refăcut viaţa... *(Blînd.)* Daniela, voiam să-ţi anunţ ceva

important... un eveniment... Eu şi cu domnul Vlădu-leasa...
DANIELA : Taci din gură, proasto !
TINCA : Vai, aşa vorbeşti cu mami ?
VLADULEASA: Voiam să te luăm-pe departe, să n-ai vreun şoc. Oricum, era tatăl tău...
DANIELA : Tu, tontălăule, să şezi în colţul tău... Nu ştii decît să zîmbeşti... în lot sa tremuri pe la uşi, să acrii contestaţii, să acţionezi, fbu faci curte acestei gîşte-bătrîne...
TINCA I *(luîndu-se cu mîinlle de cap)* : Eu, bătrînă ?
DANIELA.: Bătrînă ! Şi fără spirit de iniţiativă. Dolores cum credeţi e-a intrat ? Fiindcă ia fost beton armat mă-sa ! Iar voi, în timpul ăsta, clociţi acasă !
VLADULEASA *(crezînd că n-a auzit bine) ;* Noi doi, părinţii tăi ?!
TINCA I : Daniela, admit că mie poţi să-mi zici orice... Eu te-am adus pe lume. Dar dânsul e un străin, dragă, încă, un străin... actele n-au ieşit. Se lucrează la ele... Poartă-te cuviinieios, dacă vrei să te respecte.
DANIELA *(repetă papagaliceşte)* : Da, dacă vrei să te respect, poantă-te cuviincios... Ştii care-o să fie de-acum . înainte colţul tău ? Ăla de-acolo... unde sade mătura pe făraş.
' .
VLADULEASA *(către Tinca)* : Nemaipomenit ! Cum. poate vorbi aşa o domnişoară ? O fetişcană de 25 de ani.... care de 10 ani dă examen la teatru ?
DANIELA : Aşa cum auziitu-m-aţi... se scrie despreunat, cu trăsătură de despreunare de două ori...
TINCA I *(plîngînd)* : Nu se mai poate face nimic ? , Totul s-a decis ? Poate se mai modifică unele note ?...
DANIELA : Termină odată cu istoriile astea, că arti de învăţat !
VLADULEASA : .Din moment ce e prima-de sub linie, înseamnă că a făcut progrese... *(Pe alt ton.)* Uite ce e, dragă Dani%La... *(Tuşind.)* Eu şi cu mama ta...-' Noi, mai de multă vreme... Cum să-ţi explic eu ca să ne înţelegi ? Ca să nu ne înţelegi greşit...
DANIELA *(nerăbdătoare)* : Zi-i odată ! Exprimă-te !
TINCA : Ne-am gîndit să facem pasul acela...
142
DANIELA : Tu mai ai picior de pasul acela *(rîzînd),* nu te uiţi la tine ? Nu te uiţi în oglindă ? TINCA *(izbucnind)* : Da, sîwt în ultimul hal, fiindcă aici m-aţi adus voi. Tu şi cu taică-tău. V-am slujit zi de zi ca o roabă. VLADULEASA *(părinteşte) :* Pînă intri la facultate nu eşti altceva decît un copil... Să-ţi iasă din cap că poţi fi şi altceva decît un'copil minune... TINCA I : Ai auzit ce-a zis naşă-ta : să nu te mai vadă vorbind cu ăla eu buzele ca lipitoarea ! DANIELA : Nu-mi duceţi voi grija ! Eu de la toamnă mă mut la gazdă. îmi iau o cameră mobilată în oraş... şi ştiu că poit studia şi eu liniştită... Anul acesta trebuie să pun accentul pe improvizaţie. Qacă aveam notă mare la improvizaţie, intram. TINCA I : Şi măcar să ne fi lăsat şi pe noi să facem nenorocita asta de lună de miere. Să nu stăm acum să bocim cu toţii c-ai avut tu ghinion la admitere...
DANIELA *(cu temperament) :* Un ghinion monstru ! Ştiam c-o să pic. Mergând spre institut s-a ţinut după mine wn roi de ţînţari.
VLADULEASA ': Şi tu de ce trebuia să-l vezi ? De ce te-ai holbat ?
TINCA : Pentru că ea este hipersensibilă... o vizionară... o... Nu trebuia să te aduc pe lume. Trebuia să mă gândesc mult înainte de... DANIELA : Da, că la mine te gândeai tu atunci... Este instinctul orb... voinţa speciei — cum zice Schopenhauer.
VLADULEASA : I-auzi ce studiază .ea... pentru ce vrea :să-şi ia cameră mobilată... noaptea, singură, într-o casă străină, cu Schopenhauer... Altceva era dacă Daniela mai avea şi ea un frăţior de vârsta ei... cu care să împartă jucăriile şi tristeţile... *(Cu înţeles.)* Dar, poate că nu-i prea tîrziu...
TINCA : Eu .ou copiii am terminat !
VLADULEASA : Tc-tul o să se aranjeze văzînd şi făcând.

TINCA *(hotărîtă) :* Văzînd. Doar atît. Nu mai sânt eu proasta aia.
DANIELA .■ Profesoara de pian n-a dat nici un telefon ?
143
TINCA : Tu să termini cu pianul ide azi înainte. Nu ţi-a folosit la nimic.
VLÂDULEASA : într-adevăr, ai luat numai note false...,: Apropo de pian... aţi văzut ce-au făcut echipele noastre ? Mereu in progres pe ultimele locuri.
TINCA *(neatentă, cască discret)* : Şi soţul dinţii mă înnebunea ou sportul...
VLADULEASA": Spune şi tu : unde ne sînt alergătorii ? Ce e fuga decît un mers pe jos ceva mai repede ?. *(Tinca a aţipit. Respiră greu.)*
DANIELA *(pe gînduri)* : Cu mine vorbeşti ?
VLADULEASA : Cu tine, cu mamă-ta... Uite ce somn neregulat poate să aibă... O femeie care respiră aşa de greu, nu poate fi o soţie bună. N-o iei, pur şi simplu n-o urci pe podium... vreau să spun la starea civilă.
DANIELA : E obosită. A avut o zi grea.
VLÂDULEASA : Aşa adoarme ea de regulă când vede ca. mă pasionează şi pe mine o. problemă... De ce crezi c-a lăsat-o încornoratul ăla... că-noep să-l stimez... *(Dintr-o dată pe alt ton.)* Avem în noi resurse de afirmare nebănuite... Cei mai buni timpi la lupte : 2000 de ani ! Cine se mai luptă 2000 de ani ? Nemţii ? Americanii ? Hm !...
TINCA *(trezindu-se)* : Parcă a bătut cineva...
VLADULEASA : Cine să bată ? Noi ₐm bătut întotdeauna...
TINCA : La uşă...
VLADULEASA *(continuînd)":* Din toate timpurile, noi am sărit cel mai sus... fie cu prăjina, fie fără prăjină. Dacii erau primii la lupte greeo-romane, de unde. şi numele „lupte libere", cum se zioe acum. Dar ce face federaţia noastră de suliţă ? De ce caii noştri nu vor să sară peste obstacole ? *(Fixînd-o pe Tinca.)* Ca să nu mai vorbim de opinia publică sportivă, mondială... N-o interesează decît fotbalul, unde ne bat eschimoşii în preliminarii...
TINCA *(atentă la uşă)* : Dragă, bate cineva... Am auzit, că doar nu-s surdă...
DANIELA *(rîzind)* : Mamă, i-auzi : că n-ai o respiraţie'; sportivă — cînd dormi de-a-n picioarelea...
144
Scena 26
Tinca merge, deschide uşa, intră Vlad şi Anca gătiţi ca mirii, cu cocarda pe piept, ea — rochie lungă, flori in braţe etc.
TINCA : De o jumătate de oră ascult cum bateţi la uşă şi nimeni nu mă crede. In casa asta nu mă ascultă nimeni !
VLAD *(aşezlndu-se pe un fotoliu, degajat, ca la el acasă) :* Sînt de-o indolenţă ăştia de la lapte... ce nu s-a pomenit. Uite. se fac două săptămîni de cînd umblu să beau un pahar cu lapte... şi sistematic, la fiert, mi se-strică... se brînzeşte. Degeaba dai banii !
VLADULEASA *(intrigat) :* Tu ai fost după lapte, sau să dai divorţ ?
TINCA *(ieşindu-şi din pepeni)* : Dragă, te trimisesem să înaintezi formele... şi tu te întorci de la lapte, ou lăptărească cu tot !
VLAD *(sec) :* Am dat divorţ, m-am căsătorit, mi-am refăcut viaţa şi-am venit să-mi văd fata...
TINCA *(fără a se arăta surprinsă)* : Deci, ai venit să-ţi vezi fata... Fata uite-o colo... *(o arată pe Daniela.)*
VLAD ; Noua mea nea/astă uite-o aici... *(o arată pe Anca).*
VLADULEASA : Deci s-au făcut prezentările. Bun \ Partea formală era mai grea... *(Către Vlad.)* Zău că mă bucur c-ai venit... *(Cu interes.)* Ai văzut că nici unul nu e în formă ? Alergătorii se împiedică, boxerii rup ringul...
VLAD f6ru.sc *înviorat şi el) :* ...caii trag acasă... *(Ridicînd tonul.)* Numai boxerilor noştri li se poate deschide . arcada de la prima adiere de mănuşă ! Parcă ai noştri ar avea arcade de sticlă, iar pugiliştii polonezi arcade de fontă... Arcade de cărămidă... arcade gotice...
VLADULEASA *(montat) :* E-o porcărie halul în care ieşim în lume !
PIANISTA *(pe acelaşi ton)* : Ce fac federaţiile noastre ? Trebuie trase la răspundere una câte una !
TINCA *(apropiindu-se de pianistă) :* Deci, de-astea-mi erai ! îmi intri în casă... că dai lecţii de pian... că nu ştiu pe cine cauţi... pînă-mi spargi casa... Stricato î

Dar tu crezi c-o să-ţi meargă... că n-o să plăteşti...
Am fost şi-am 'dat acatiste, ce crezi tu ! ANCA : Doamnă dragă, staţi să vă explic. TINCA : Nici o „doamnă dragă". Să nu vorbeşti ou mine
aşa... Ce să-mi explici ? Tu să-mi explici mie ? ANCA : A spais că e liber... TINCA : Liber ? VLAD *(spre Tinca)* : Şi ce, n-am avut două ceasuri
libere ? TINCA : Lasă, c-or să te-ajungă pe tine blestemele mele !
(Către Vlăduleasa.) Uită-te pe cine-a cules de pe
drumuri...
ANCA *(lui Vlad)* : Cum ai putut trăi, (dragă, cu mahalagioaica asta ? Nici cele de la colţ, de vînd flori, n-au
vocabularul ăsta... ■VLAD : Acum mă-nţelegi şi tu... Vezi de oe nu m-am
putut realiza plenar.,. VLADULEASA *(privindu-l de sus pe Vlad)* : Te socoteam
om cu experienţă... Că alegi, nu culegi. TINCA *(lui Vlăduleasa)* : Asta e adormită rău... E cu ochii icîrpiţi... VLADULEASA: Te pomeneşti c-o fi avînd şi. piciorul
plat... Pianistele cam au picilorwl plat... Pune-o să
meargă desculţă, şi vei vedea că are daba ca de gîscă... ANCA *(scoţîndu-şi pantoful):* Pentru Dumnezeu, n-am
piciorul plat !
TINCA : Lasă, nu-ţi mai arăta tu fusele, că te ştiu eu. Te-am studiat bine eînd veneai pe la noi.
VLAD *(lui Vlăduleasa)* : Tu te-ai uitat bine la a ta ? Trebuia să mă-ntrebi pe mine, ce dracu ! Că doar n-oi fi fost nebun să las o comoară... Ai fi putut afla multe lucruri interesante...
TINCA *(m,îndră) :* Animal de rasă... nu corcitură...
ANCA : Zici că mergi în vizită la nişte oameni respectabili şi nimereşti într-un cort de ciurari. Nici eu nu m-am născut în palat, dar slavă Domnului, ştiu să port o conversaţie.
TINCA : De-aia iei tu bărbaţii femeilor cinstite... că ştii să porţi o conversaţie...
■ ;
146
DANIELA *(tare, strident) :* Tată, mi-ai adus pensia ?
VLAD : Fatta tatii, vorbim de asta ceva mai tîrziu... Acum ţi-am adus —'■ ghici ? Ia să văd dacă ghiceşti ?
DANIELA : Mi-ai adu;s-o pe ţiitoarea ta ?
VLAD *(supărat)* : Venim de la starea civilă. E soţia mea..
TINCA : Bravo, Daniela, eu nu găseam cuvântul potrivit.. Se vede c-o isă intri la institutul de exmatriculare. Ai replică !
ANCA : Daniela, ce-i cu tine ? Ai păţit vreun şoc ? Mai calde lumea la examenul de admitere, dar nu cade aşa, în cap, buff !
DANIELA : Iartă-mă ! Sînt rea, am fost rea, te rog să mă ierţi ! *(Domolită.)* De mîine vreau să-ncep lecţiile de pian.
ANCA : Nu, peste-o lună. După ce terminăm şi noi voiajul.
TINCA *(speriată) :* Unde plecaţi ?
VLAD *(ostentativ) :* Plecăm prin ploaie...
TINCA : Unde ?
ANCA : Aşa,, prin ploaie... Eu eu pletele-n vînt, ude...
VLAD : Să-i strălucească picăturile ca nişte mici diamante.
ANCA : Şi-o să despicăm timpul plutind aşa prin palele-de vânt şi prin rafalele ploii...
VLAD : Luminaţi doar de fulgere...
TINCA *(lui Vlad)* : Tu, cu stricata asta ? ! *(Energic.)* O .să stai acasă ! Te ţin sub cheie. Vrei să mergi undeva ? Merg cu itine... Zici că ai o şedinţă — te-aştept afară.:.
VLADULEASA : Şi cu luna noastră de miere cum ră-mîne ?
TINCA : Ce lună de miere ? *(Inchinindu-se.)* Că doar nu te-oi fi gîndit să ceri mina Danielei, care e un .copil pe lingă dumneata !
DANIELA : Mamă, cum te poţi gîndi la aşa ceva ?
TINCA : Şi la urma urmei, 'eşti 'însurat... Că te-oi fi certat cu nevasta şi ea te-a scos în pijama din apartament... asta se mai întîmplă ! Nu trebuia să-l treci pe numele ei... Dar nu înseamnă că n-o să vă

împăcaţi... Unde e ceartă mulîtă — e şi dragoste multă -— spune un proverb arab asudat, nu, saudit...

VLÂDULEASA : Eu la scorpia aia nu mă întorc.;, sau, măcar, nu astăzi. Mîine, poimîine... s-o las să ae."perpelească.
ANCA : Te duc eu, dacă ţi-e frică... Dar, mai înainte, dăm o raită prin oraş... îl căutăm şi pe Vlădescu... Vlad Vlădescu, alter-ego-ul din a doua dedublare a lui Vlad Vlăduleasa, dat dispărut... şi pe care l-am căutat eu şi cu dumneata *(îl arată pe Vlad).*
'TINCA *(energică)* : Ieşiţi din casa mea ! Aici nu-i loc de vrăjitorii ! Uitaţi-vă la femeia aceasta... Are, o privire de vrăjitoare... Aşa vă ia la toţi minţile...
VLĂDULEASA : Să vă spun ce-ara visat.. Am avut un vis extraordinar... Mă muşcase o viperă... o viperă mă muşcase aici, de inimă...
ANCA *(îl ia de mină)* : Să mergem... Să nu se oprească ploaia...
(Cortina)
ACTUL V
TABLOUL 7
*Apartamentul lui Vlad. Seara tîrziu*ĵ *foarte devreme, pe întuneric.*
ori dimineaţa
Scena 27
VLAD : Ier nu pot să dorm... *(Aprinde veioza.)* De cîte ori mă culc, nu pot s-adorm ! *(Rîzînd.)* Sinit atît de •împrăştiat, încît niciodată nu pot să mă adun tot... să adorm cu toate forţele... De-aia somnul meu e mat muM o aţipire... Ţi-ain spus eu că sînt făcut din trei,, pa'tru inşi... Unul doarme, altul are chef să pălăvrăgească, ailtuil vrea să inventeze... ■
TINCA : Iar te lauzi... Şi pentru asta trebuie să te îmbraci pe întuneric ?
VLAD *(serios) :* Ştii ce mi-a trecut prin cap ? Că eu n-am reuşit să mă găsesc...
TINCA : Vezi c-o să vină vecinul şi-o să te găsească în izmene... îmbracă-te mai repede...
VLAD : Asta şi-a făcut un obicei să dea buzna peste noi în puterea nopţii. Ai, n-ai chef...
TINCA *(miloasă) :* Şi el, cu meteahna lui...
Scena 28
VLĂDULEASA *(intră)* : Da' ce faceţi, staţi aşa, pe.întuneric ? *(Aprinde lumina.)*
VLAD *(e îmbrăcat, sade pe marginea patului) :* Uite, mai discutăm şi noi... Ştii,, ca. ăi bătrâni, fără somn.

TINCA : Dar şi dumneata, umbli ca sobolul...
VLÂDULEASA : M-am trezit adineauri... am dormit foarte agitat şi m-am trezit... şi n-am avut cui să povestesc visul... Nevastă-mea hu-mi ascultă niciodată visele. Nici nu mă lasă să le-ncep.
TINCA : Ce-ai face -dacă nici noi n-am ţine la dumneata...
VLÂDULEASA : Nu ştiu, ar.fi greu...
VLAD : Dragă, oare am controlat eu gazul metan aseară ?
TINCA *(agasată)* : L-ai controlat.
VLAD : Să nu sărim dracului în aer. Că dacă sărim...
"TINCA : Ai mai pomenit aşa trăsnit ?
VLÂDULEASA *(şiret) :* Poate e doar un pretext de-a o mai întinde de--acasă...
TINCA : Nu, că ne împăcăm bine. Ţine la mine, ţin la el, ne iubim — de bine, de rău... *(Lui Vlăduleasa.)* Dumitale ţi-o fi somn...
VLÂDULEASA : Adevărul e că mi-e urât să dorm singur. Nevastă-mea doarme în camera ei...
VLAD: Mă duc totuşi să controlez. Faci o treabă — eontroleaz-o de o sută ide ori, ca să nu ţi-o ia alţii înainte. *(Iese.)*
Scena 29
TINCA : Foare greu vă pot ţine pe amînidoi lingă mine. Ori pleacă unul ori celălalt.
VLÂDULEASA : Mda... Poate c-ar fi trebuit să plec eu...
TINCA : Nu ştiu de ce nu v-âţi fi suferind între voi ?
VLĂDULEASA : Nu sîntem deoît vecini.
TINCA : Vino de te culcă. E tîrziu. *(Vlăduleasa se dezbracă buimac şi se vîră sub plapumă, lingă Tinca. Oftează.)* De ce oftezi ?
VLÂDULEASA : E greu să dormi prin străini...

TINCA : Cu cit dormi imai mult, ou aţâţ eşti mai obosit.
. De-aia morţii par, printre altele, morţi de somn. Ce
zici ? *(El sforăie.)* Şi ăsta a plecat ou porcii la jir!
N-ai cu cine să schimbi o vorbă ! In jurul tău — un
cerc tot mai mare de buşteni...
150
VLÂDULEASA *(vorbeşte prin somn, apoi sare în sus,.*
'speriat) : Am avut un vis... mă duc să-l povestesc... TINCA *(speriată)* : Ho, stresatule, că m-ai speriat... Ce
vis ?
VLĂDULEASA *(se îmbracă nervos)* : Se făcea că eu nici nu existam şi-mi dădeam seama de asta... Cel mai groaznic era că-mi dădeam seama de asta... Căzusem într-o fîntînă şi mă tot duceam aşa în jos... apa îmi trecuse de creştet... Atunci am văzut că unul stă sus, aplecat deasupra apei, se uita în ffintînă şi eu am în-- ţeles că sînt umbra lui. Umbra omului aceluia care se
uita in jos... şi atît. Ce-o fi-nsemnind asta ? TINCA : înseamnă pe dracu ! Ţi-a fost frică să nu vină celălalt să dea peste tine. VLĂDULEASA : Care celălalt ? TINCA : Bărbatu-meu. VLÂDULEASA *(surprins) :* Mai ai unul ? TINCA : Cum crezi c-aş fi putut să înţeleg ceva din viaţa
asta rămînînd credincioasă unui adormit ? VLÂDULEASA *[perplex) :* Dragă, glumeşti... TINCA :- Spun adevărul, chiar dacă e crud. . VLÂDULEASA : Puteai să-mi spui mai de mult. Şi eu am avut ocazii — ehe ! Cit s-a ţinut urna după mine ! Mi-a făcut cadou o carte de vise, legată în piele de rîs... Ăştia dorm mult... Visdie de aur ale omenirii... dar nu ce-mi «trebuia mie... *(Punîndu-i mîna pe piept.)* Cine e ?
TINCA : Celălalt ?
VLĂDULEASA *(mai tulburat)* : Cine e ?
TINCA : Soţul meu.
VLÂDULEASA *(relaxat)* : Credeam că mai ai unul. Că eşti o...
TINCA : Lasă, nu mai insulta şi societatea... Du-te de-
vezi ce e cu visud ăla, ce-o fi însemnînd... VLÂDULEASA : De cînd dormim separat, ■ visez mult mai bine şi mai complet. *(Iese.)* TINCA : Bărbaţii ăştia sînt ca nişte copii. Nişte copil
mari la care numai că nu le dai ţîţă... Nişte .tontălăi !..„
151
Scena 30
Intră Daniela : subţirică, înaltă, bine făcută.
DANIELA : Cum interpretezi dumneata, mămico, expresia aceea din basme : „cutare s-a dat peste cap de trei ori şi s-a făcut urs, sau elefant, sau pasăre, şi după aceea s-a dat iar peste cap şi a devenit cum era" ?
T1NCA *(rîde)* : E o prostie, fetiţo. Du-te şi fă-ţi lecţiile...
DANIELA *(face câteva tumbe)* : Eu cred că fiecare om mare faoe asta în secret, devine mereu altceva... Şi cînd vrei să te înţelegi cu el, vezi că e altul...
TINCA : Cei mari, dimpotrivă, sînt foarte ţepeni.
DANIELA : Nu, uite, de exemplu, tu... Acum eşti aşa, acum eşti altfel... Mereu foarte alunecoasă. Iar tăticul, ce să mai vorbesc... e...
TINCA : Un măgar. Dacă ţi-a spus şi ţie nerozia aia cu trăirea pe trei planuri...
DANIELA *(rîzînd)* : Pe trei planuri înclinate ? Nu, nu mi-a spus nimic... *(Intră Vlad.)* Tăticule, vreau să trăiesc şi eu pe un plan înclinat. *(Ia scîndura de călcat, o punte pe pat şi alunecă pe ea.)* Invaţă-mă i -
VLAD : Dana, eşti ia o vîrstă prea fragedă...
TINCA : Vîrsla critică.
DANIELA : Ehe, asta s-a dus de mult. Sînt la vîrs'ta autocritică, *(începe să seîncească.)* Ori cu cine mă întîl-nesc pe stradă, îmi vine să-mi cer scuze că m-am născut.
TINCA : Azi, dacă nu eşti mai înfiptă...
DANIELA : Şi nimeni nu mă învaţă de ce-mi vine să zbor... *(Iese dînd din mlini.)*
Scena 31
VLAD : Face un teatru şi aschimodia asta...
"TINCA *(ţiplnd) :* Nu-mi insulta fata ! Cu tine seamănă,

de nu mai are astîmpăr.
VLAD : M-ai trimis afară ca să rămîi singură cu celălalt. TINCA *(jignită) :* E, la asta nu mă aşteptam ! Ia uite pînă
unde-! duce mintea !
152
VLAD : Să nu-l mai prind pe-aici !
TINCA : Ştii doar că vine să spună ce-a mai visat; pune
puţin capul jos să mai viseze un pic... VLAD *(scos din sărite)* : Să se ducă să viseze la... casa
lui ! TINCA : Omule, dar tu nu înţelegi, dacă numai la noi se
simte uşor... zice că parcă zboară... VLAD : Să zboare în cosmos... ce e patul meu, rampă
de lansare ? TINCA : Visează... VLAD (şi *mai furios) :* ... visătorie publică ? Să nu-l mai
prind pe-aici, că... TINCA : în definitiv, e prietenul tău. Faci ce vrei, poţi
să te speli pe cap cu el.
VLAD : Nu mă interesează, gata, am încheiat discuţia.
(Pauză grea)
TINCA *(inspirată) :* Şi dacă e alter-ego... ? VLAD *(tresărind)* : Alter... ce ? TINCA : Alter-ego-ul tău ăla... dispărutul... VLAD : Ai ? Te pomeneşti că... Unde s-a dus ? TINCA ■ N-ara băgat se seamă. Eu ştiu ? La el. S-o fi
dus la el...
VLAD : Şi unde stă ;?
TINCA : Habar n-am.
VLAD : Dragă, tu trebuie să fii nebună. Bagi omul în casă, îl omeneşti şi nu-l întrebi cine... e ?...
TINCA : Dacă a zis că e prietenul tău...
VLAD : Aşa şi dracu poate să spună că e prieten cu mine... tu nu-i ceri buletinul ?... *(Iese grăbit.)*
TINCA : începe să-mi fie frică... Dacă nu toţi sînt alter-ego-uri adevărate... dacă se mai strecoară cîte unul din afară... din clocotul vieţii... *(Speriată.)* Te pomeneşti Că nu sînt o femeie cinstită ? *(Ia ceva şi sparge oglinda.)* Cum de nu mi-a dat în gînd mai înainte ?!...
Scena 32
DANIELA *(intră speriată)* : Vai, ce s-a întîmplat ? TINCA : Uite, m-am împiedicat şi am spart oglinda...
153
DANIELA : Asta aduce ghinion. Te-ai tăiat ? Aoleo, eşti plină de sînge parcă ai fi omorît *un* om ! Unde e (tăticul ?
T1NCA *(buimacă)* : în oglindă... adică, nu ştiu. Ultima dată l-am văzut în oglindă.
DANIELA : Doamne, ce de sînge ! *(O pansează.)* Trebuie să fii cu ochii-n patru cu părinţii ăştia ! Trântesc, sparg, se-ncaieră, îmbătrânesc, întineresc — şi nu ştii cum să-i iei, că-ţi alunecă printre degete'..
(Cortina)
TABLOUL 8
Scena 33
Tinca (Ana), Vlad (Manole), Vlad, Vlăduleasa, Vlă-descu, Tinca I, Tinca II.
VLADESCU *(îşi scoate o ţigară, caută chibriturile) ;* Vă rog, un foc...
VLADULEASA *(dă să aprindă bricheta) :* Şi două... VLAD *(îi prinde de mină) :* Stai !... *(Către Vlădescu.)* N-ai
■citit? începînd de azi, ţigările vor conţine dinamită. VLADULEASA : Un foc ? Cum Isă nu. Dar o să săriţi în,
aer. De ce nu vă lăsaţi de fumat ?
VLADESCU : Am încercat, in repetate rînduri. Nu merge. Dacă nu fumez, pierd şi mai mult, pentru că îmi tocesc nervii. Ne ruinăm sănătatea... *(Către Vlăduleasa.}* Te rog...
VLADULEASA : E o brichetă nouă. *(Scapără.)* VLADESCU *(aprinzându-şi ţigara) :* Mulţumesc... *(Trage cu poftă un fum, e fericit.)* Sînt fericit ! *(Sare în aer.) (Cîteva momente de tăcere.)*
VLAD *(oftînd)* : S-a dus şi bietul Vlădescu... VLADULEASA : Ce ţi-e şi cu viaţa omului...
154
ŢINCA : Săracul ! Şi era tînai ' ■
VLAD : Cred că nici 40...

VLADULEASA : Poftim ! Putea s-o mai ducă.
TINCA : Ar mai fi fumat încă 20 de ani, dacă nu venea tutunul ăsta... Că m-am uitat la el : era destul de voinic. Bea ?
VLAD : N-am apucat să bag de seamă. Venise abia de cinci minuie .. VLADULKASA : Nu-i plăcea să deranjeze pe nimeni. Parcă se strecura printre oameni. L-aţi văzut : a venit, a plecat...
VLAD : îmi pare rău că l-am lăsat să plece aşa, din cauza mea... *(Iese şi se întoarce cu o tavă de cafele.)* Uite, cafelele sînt gata. VLADULEASA *(freându-şi mîinile) : O,* ce grozav ! Eu, fără cafea nu concep. Stau şi mă uit la viaţă ca un lemn.
VLAD : Cafeaua are schepsisul ei... VLADULEASA : Te aruncă asupra ta. VLAD : Ca un leu asupra prăzii. VLADULEASA : Te face ateu. TINCA : Mie îmi place tare, altfel n-am puls. VLAD : Tare ? TINCA : Dacă nu e tare, n-am făcut nimic ! VLADULEASA : La început, dacă mă pocnea în cap, eram mulţumit. VLAD : Dar acum ? VLAiJULEASA : Acum trebuie să mă trăsnească. Altfel... *(Bea.)* Asta o să mă pocnească doar. VLAD Cum ? Cine să te pocnească ? VLADULEASA : Te rog, dă-mi dumneata cu ceaşca asta în cap. Altfel n-are nici un efect. *(Vlad Se execută, ceaşca se face cioburi. Vlăduleasa începe să le tnă~nince.)*
TINCA : E tare ?
VLAD *(şovăind) :* Potrivită. începe a mi se obişnui organismul şi cu asta. Mă tem că în curînd îmi va trebui una şi mai tare... să mă trăsnească.
TINCA : Da' ce faci, domnule, de bei atîta cafea ? Ştiţi că atacă inima...
VLAD *(CU importanţă) :* Scriu o carte.

VLÂDULEASA : Se scrie greu o carte în epoca noastră ?
VLAD : Mai greu, cu fiecare, zi. Lumea a evoluat. Nu mai citeşte orice. Nu mai citeşte nimic.
VLÂDULăASA : Daţi-mi voie : Dostoievski, Shakespeare...
TINCA : Nişte... Cum le-o fi dînd drumul cu titlurile alea ? „Idiotul" — poftim titlu !
VLAD : Eu am noroc că fac ceva deosebit. Ceva ce nu s-a mai făcut... Totul s-a făcut. *(Pauză.)*
TINCA : Sînteţi într-o fază avansată ?
VLAD : Da, în faza decupării. Am decupat toate literele şi le-am lipit pe cîte.o bucată de Mrtie.
.TINCA: Înseamnă că sînteţi într-o fază avansată. Şi cum o s-arate cartea ?
VLAD : Toate cuvintele care formează conţinutul cărţii sînt. puse într-o casetuţă. Odată cu cartea, cumperi şi toate cuvintele respective şi-nu-ţi mai rămîne decît să ţi le aşezi într-o anumită ordine, după gust, preferinţe, nivel ideologic şi grad de cultură. Plus, bineînţeles, inspiraţia. Nivelul de inspiraţie. Deci, fiecare îşi aranjează cum vrea cuvintele.
TINCA : Ca în viaţă.
VLĂDUXEASA : Trebuie să le dăm şi cititorilor o satisfacţie, nu ?
VLAD : Adevărat. Satisfacţia asta plutea în aer.
TINCA : Ca bietul Vludescu.
VLÂDULEASA : Şi cînd vreţi s-o lansaţi pe orbită ?
VLAD : La 29 iulie, orele 23 şi 25 de minute, ora exactă *î*
VLÂDULEASA : Va ii o dată memorabilă.
TINCA : Trăim vremuri istorice.
VLADULEASA : într-adevăr, ştiinţa face nişte paşi...
VLAD : Şi cultura...
VLÂDULEASA : Ştiinţa şi cultura fizică şi sportul.
TINCA *(grav)* : Am fi azi şi mai departe, dacă nu ne-am pierde în lucruri mărunte.
VLAD : Aşa e. Uite, eu, de exemplu, am trăit azi o senzaţie măruntă. *(Cu mîndrie vinovată.)* Dar ra-am găsit în ea.

TINGA : Cîteodată ne găsim unde nici nu te aştepţi.
VLAD : Făceam baie — trebuie să-mi spăl părul aproape zilnic, că face mătreaţă.-..
TINCA : Nici nu e de mirare, cu vremurile astea tulburi. Cu poluarea...
VLAD *(impacientat) :* Vorbeam de mătreaţă !
VLÂDULEASA : Da, condiţii social-economice.
TINCA : De ce maimuţa nu face mătreaţă ? Ea n-are treabă cu istoria.
VLAD *(insistînd) :* Făceam baie...
VLÂDULEASA *(sceptic)* : Aia era baie ?...
VLAD : Şi cum stăteam eu în cadă, scuzaţi, în pielea goală...
TINCA *(ruşinată)* : Vai, nu se poate...
VLAD : Nud...
TINCA : ...s-a dat drumul ? '
VLAD : ...deodată bag de seamă că pe săpun mi-au rămas cîteva fire de păr. Atunci m-am uitat la săpun, m-am uitat la mine şi deodată...
VLÂDULEASA : Deodată...
TINCA *(cu respiraţia tăiată) : ...* deodată... ?
VLAD : Am avut senzaţia că sînt Avesalom ! *(Pauză pentru înţelegerea subtextului.)*
TINCA *(nesigură) :* Cel care s-a spînzurat cu părul de arţar ?...
VLAD ■: Exact. Dar era pin. Altă climă, alţi copaci. TINCA : Formidabil.
VLAD *(răvăşit)* : Asta m-a întors pe dos. Dacă nu credeţi, pot să v-o 'dovedesc. V-arăt săpunul. *(Intră în baie, apoi se întoarce trist.)* L-am uitat în cadă. S-a topit...
VLÂDULEASA : Aoleu ! *(Melancolic.)* Să fii legat de un copac, care pe deasupra se mai şi topeşte !
VLAD *(pe gînduri) :* Vasăzică, nu mai putem avea nici certitudinea legatului.
VLÂDULEASA : Adio şi cu asta !
TINCA *(pe gînduri)-:* Se face gol în jurul tău.
VLAD : Azi unul,- mîine altul... Toţi dispar, toţi.
VLÂDULEASA : Gol !
TINCA : Puţin spus. Vid. Nici n-au existat.
VLÂDULEASA : Ca bietul Vlădescu. Adineauri era aici, cu noi...

■ VLAD : înainte de a-şi aprinde ţigara, era, după ce şt-a aprins-o, n-a mai fost. Trebuie să-i anunţ soţia ! *(Formează numărul.)* Ocupat...
VLADULEASA : Femeile de azi. Nici nu i-a murit bine soţul — şi ea a şi început să vorbească 'la telefon. Cu altul... Cu cine-o fi vorbind ?
TINCA: N-o condamnaţi. Vorbeşte-şi femeia cînd are ton.
VLAD : Cînd are toane. Vă cunosc eu ! *(Mai formează o dată.)* Ocupat.
VLADULEASA : V-am spus eu ? Cazul e tipic la femeile văduve.
VLAD *(se plimbă agitat prin odaie)* : Nu ştiu ce să fac...
VLADULEASA *(către Tinca) :* Dar dumneata ce faci ?
TINCA : Sînt conturistă.
VLAD : Ce e aia ?
TINCA : Un fel de desenatoare. Primesc oamenii desenaţi gata şi trebuie să-i umplu cu culoare. Fac oameni roşii, albaştri, verzi, negri...
VLAD : Şi faci mulţi oameni de-ăştia pe zi ?
TINCA : Cîteodată o sută, cîteiodată şi mai mulţi. •
VLADULEASA : Şi nu păstrezi nici unul ?
TINCA *(rîzînd)* : Ce Lsă fac cu ei ? , . ,
VLADULEASA *(grav)* : Ai văzut ? Femeile din ziua de . .azi... 'Dispariţia subită a săpunului mă pune într-o situaţie delicată. Vă chemasem doar să-l privim în tăcere.
VLADULEASA *(nedumerit) :* De ce să privim noi săpunul dumitale ? N-avem şi noi ?
VLAD : Să-l privim împreună. Singur n-aş fi îndrăznit.
TINCA *(miloasă)* : înţeleg, înţeleg...
VLAD : Citeodată vrei să simţi alături cotul unui prieten...
TINCA : Eşti un om bun...

VLAD : De multe ori toamna, cînd văid vreun castan că mai are doar două-trei frunze, pun mîna pe primul trecător care se nimereşte : „Stai !"
VLADULEASA *(se sperie)* : Aoleu ! —
VLAD : Stai ! — îi zic — să contemplăm amîndoi aceste frunze. Pînă vor cădea. Că uite, nu mai au mult. I
158
Şi într-adevăr, peste cîteva ceasuri încep să pice. Una cîte una...
TINCA : Şi cetăţeanul... sită ?
VLAD : De la caz la caz. *(Patetic.)* Şi azi, ibucata aia de ■săpun m-a impresionat mai imult decât o ultimă frunză. Tare aş fi vrut să-l fi putut privi cu toţii... Am fi stat aşa, sau, mă rog, în orice altă poziţie — şi ne-am fi uita/t la el...
VLADULEASA ; Nu ne putem uita şi la altceva ? VLAD *(nehotărît) :* Eu ştii*... TINCA *(inspirată) :* Să ne uităm pe fereastră. Putea, în
definitiv, să vă pice şi pe fereastră ! VLAD : Ce ? Săpunul ? ' TINCA : Părul.
VLAD : Desigur. *(Privesc toţi pe fereastră. Pauză.)* , TINCA *(satisfăcută)* : Ah, a fost grozav...
VLADULEASA : Dacă ar fi fost şi Vlădescu cu noi... VLAD : Bietul om, n-a mai apuca/t această zi însemnată. TINCA : Ba ziua însemnată a aipucat-o, dar n-a apucat clipa măreaţă. Că într-o zi însemnată există o singură clipă măreaţă. Dacă n-o prinzi pe-aia... VLADULEASA : N-a avut omul noroc şi pace ! TINCA *(neliniştită) :* Dar bărbatul meu ?' VLADULEASA : Ce e cu el ? TINCA : Mi se pare că s-a prăpădit. VLAD : N-am avut onoarea să-l cunoaştem ! TINCA : Bine, dar adineauri era aici... VLAD *(bănuitor)* : Nu cumva... Vlădescu... ? TINCA : Da, era soţul meu ! VLAD : Nu se poate ! VLADULEASA : în viaţă totul e posibil. TINCA : Doamne, cS-t îl iubesc !
VLAD : Mi-e teamă că v-aţi trezit tîrziu, doamnă. E dus de aproape un ceas.
TINCA : Doamne, de ce tocmai el ?
VLADULEASA : Doamnă... Sincere condoleanţe ! Vă înţelegem perfect tristeţea. Dar o să vă consolaţi.
TINCA : Serios ? Credeţi ?
VLAD : Da... o să vă consolaţi. E o problemă de timp. Mîine, poimîine...
159
VLADULEASA *(lui Vlad, ca să schimbe vorba)* : Nu ne-aţi spus cum se cheamă... care-i titlul operei dumneavoastră ?
VLAD : „Divina tragedie pentru bibliofili". L-am căutat eu cinci ani, dar l-am găsit.
VLADULEASA : E mai bun decît al lui Dante !
VLAD *(mîndru)* : Spune mai mult. Ideea de bază e că dedubla tul îşi joacă eu-l. De fapt, ăsta e şi subtitlul.
TINCA : Are şi un subtitlu ?
VLAD *(mîndru)* ■ „Dedublatul îşi joacă eul".
VLADULEASA : Parcă-l şi văid jueîndu-l. Ca un cal nărăvaş.
VLAD *(grav)* : E vorba despre relaţiile confuze care există între un bărbat şi o femeie...
VLADULEASA : Din zilele noastre...
VLAD : Nu... Să nu ne grăbim... din zilele noastre e puţin spus. *(Apăsînd pe cuvinte.)* Din toate* vremurile f Adică viaţa în doi e o melodramă... dar cea mai stupidă melodramă...
TTNCA : Eu nu-s de acord... Eu, ca soţie...
VLADULEASA : Nici eu ! *(Enervat.)* Eu cu nevastă-mea — melodramă ? Hai sictir !
VLAD *(îndărătnic)* : Domnule... melodrama aia cea mai fumaită, cea mai răsuflată...
TINCA *(enervată)* : Taci ! *(Uimire.)* Eu cu bărbatu-meu — melodramă !?... Dar e o armonie !... Chiar te-aş invita, o dată, să vezi cum trăim.
VLADULEASA : Vino, domnule, în sînul familiei mele, să vezi un exemplu de trai în comun cu nevaisita mea... Fără cea mai mică fisură...
VLAD *(enervat)* : Eu nu vorbesc de viaţa voastră, vorbesc de cartea mea.
TINCA : Ziceai că are cuvintele scoase pe margine şi fiecare le aranjează cum vrea.
VLAD : Pardon. *Cum, poate !* E o nuanţă. Şi eu le-am aranjat, are voie şi autorul să-şi aranjeze cuvintele în cartea lui, nu ? Le-am potrivit cum am putut... că ţine şi de destin... şi mi-au dat... chestia asta... Rîzi şi plîngi... rîzi şi plîngi... plîngi şi nu mai rîzi deloc...
TINCA şi VLADULEASA *(destinşi)* : Mă rog, viaţa dumi-tale... nu ne băgăm...

160

VLAD *(continuă)* : ...Deci, o melodramă — viaţa *e* melodramă care se sffirşeşte prost. Ca o tragedie antică.

TINCA *(uimită)* : Aşaaa ?!

VLADULEASA : Eeee !

VLAD : Ca în tragedia antică, mar toţi. Al dracu dacă scapă vreunul... de sămînţă... în afară de corifeu, sau de vestitor. El trebuie să spună ce ,s-a **întâmplat** şi lumea să se cutremure... Dar lumea nu apucă să se cutremure de efectul artei, pentru că are loc un cutremur de pămînt. Un cutremur de-a^devăratelea, care... ce să vă mai spun dumneavoastră, doar... scrie şi-n ziare... ba-n Chile, ba la Istambul... Trăim pe-un vulcan... şi pe-un cutremur... îşi pe-o alunecare de teren... TINCA : Atunci viaţa e văzută complex... dumneata gîn-deşti profund...

VLADULEASA : Deci tragedia se amplifică grozav. Un ţipăt într-un difuzor planetar... Ori v-am spus ultimul vis ?... Se făcea Că trăim într-un vis. Dar într-un vis vechi, uitat. Pe cale de destrămare... Mergeam de mînă cu un consătean, pe front... noaptea. Şi ne ţinem de mînă... să nu ne pierdem... Şi ăla zicea... cum îl chema ?... îl chema Vlad Vlăduîeasa... Tot ca pe mine.

VLAD : Ca pe mine...

VLADULEASA : Şi-mi zicea : „Mă, te-am visat cam rău adineauri. Oînd am aţipit o ţîră, aşa, de-a-n picioare-lea"...

VLAD : Aşa e pe front. Visezi de-a-n picioarelea... Şi-i visezi pe alţii dormind şi odihnindu-se în somnul tău... Mi-aminitesc şi eu de unul... îl chema, tot aşa, Vlad Vlăduîeasa...

VLADULEASA *(uimit) :* Ca pe mine !

VLAD : Era aşa de obosit, că nu mai putea. să se odihnească nici chiar dacă adormea... Şi mi-a zis : „Mă, camarade, dac-o să mai aţipeşti, visează-mă c-am' murit, .vi'sează-^mă că mor... am nevoie de somnul ăsta, înţelegi ?"...

VLADULEASA : îmi amintesc... ca prin ceaţă... Chiar aşa ţi-am zis ! Şi tu : „Nu pot să te omor sub pleoapele mele". Şi-am continuat să mergem aşa, prin beznă, ţinîndu-ne de mînă...

161

VLAD : L-am visat căzând mort. N-am vrut să-i spun...

VLADULEASA *(cască)* : M-a apucat oboseala... o oboseală *ca atunci* când m-a sal vait odihna' morţii din somnul tău...«

TINCA : Ce tort vorbiţi voi aici ? E imposibil să se întâlnească doi bărbaţi şi isă nu înceajpă să-şi depene amintirile de pe front... De-aia femeile umblă după puştani...

(Intră Ciovîrnache.)

CIOVÎRNACHE : Aşa-i viaţa... Mai cu una, mai cu alta... trece.

VLADULEASA : Fraţilor, mă simt rău...

TINCA *(speriată)* : Vai de mine !

VLADULEASA : Mor...

TINCA : Aşteaptă, un pic... Iţi recomand eu un...

VLADULEASA *(cade pe parchet)* : Cum picură marea în nori ! Simt aburul urcînd prin mine. Se mută-ncet valul în nori. Vapoarele se lasă mai jos, fără să ştie că marea se furişează în nori. Pe nori plutesc sfinţii vâslind, fără să ştie nici ei că norii se fac toit mai adinei. Că ei vâslesc tot mai suiş.;.

CIOVÎRNACHE : Ce ztee ?

VLADULEASA : Cum îi creşte şi-i scade pulsul... *(Conti-nuînd) :*

Iubito, şi sîntem noi doi Cu talpa de 'scoici fierbinţi, O creştetul sus printre sfinţi... *(Cască şi moare.)*

TINCA *(impresionată, îi închide pleoapele) ;* E frumos să, mori spunând versuri. Eu cred că le-am înţeles...

CIOVÎRNACHE *(îl ia în spinare şi-l scoate din scenă. Se] - întoarce. între timp, Tinca a adus un tort, şampanie.*j *In tort înfige multe luminări, pe care le aprinde)* : Nu trebuie să ne lăsăm copleşiţi de întâmplări nesemnii Sficative...

VLAD : I se citea moartea pe faţă din timpul războiului..!

CIOVÎRNACHE : Oricum, pentru o aniversare sînt prea multe două morţi.

TINCA *(continuă să aprindă luminările)* : Dragă, de ziua mea să ne veselim !

VLAD : Da. Să desfac şampania ? Unde sânt cupele, unde e dopul, unde e tavanul-?... Da, uite dopul aici, l-am găsit... tavanul e acolo... să vedeţi ce-o să-l mai pocnească...
CIOVÎRNACHE : Să nu-nii uit ideea : moartea e foarte dăunătoare organismului. Am simţiit că mă fulgeră această idee adineauri, cînd îl duceam la morgă pe nenorocitul de Vlăduleasa...
VLAD : Asta e şi ideea cărţii mele : e mai nocivă moartea în ziua.de azi decît a fost în trecut.
CIOVÎRNACHE : E şi normal. Pentru că azi mori tu, în timp ce în antichitate... Te deranjează chestia asta ?
VLAD : Altfel 'trebuie privită problema. Filosofic... Viaţa e mai scumpă azi...
TINCA : Ah, traiul...
VLAD : Adică azi cunoaştem mai bine preţul vieţii.
TINCA : Ce trai ! Ce preţuri !
VLAD *(enervat, către Tinca)* : Tu să taci ! Cobori discuţia. Cum deschizi gura, cum cobori ştacheta.
TINCA *(aproape izbucnind în plîns) :* Vlad, de ziua mea ?...
VLAD : De ziua ta, da, de ziua ta ! Şi ieri a fost ziua ta... şi alaltăieri... şi săptămâna trecută... Mă ţii numai în sărbători !
TINCA *(plînge)* : Vlad !
VLAD : Nu-ţi da drumul la lacrimi, că desfund şampania ! *(O desface, fără pocnitură.)* N-a făcut nici fâs, dar e de calitate.
CIOVÎRNACHE : Cupele, cupele...
VLAD *(încercînd să fie vesel)* : Să curgă şampania gârlă. *(O ia în braţe pe Tinca şi o sărută zgomotos şi o în-vîrteşte prin cameră.)*
CIOVÎRNACHE : Să trăieşti ! Noi să trăim ! Nu de dragoste ne plângem noi. Resurse naturale — gârlă. Ca şampania !
TINCA *(ţipă de plăcere) :* Nebunufe, lasă-mă, ameţesc... CIOVÎRNACHE *(rîzînd) :* Am auzit că unul de 81 de ani
s-a căsătorit cu una mai tânără cu 100 de ani decît el.
(Făcînd o socoteală.) Avea minus 80 de ani ! *(Haz.)* TINCA : Aşa da ! CIOVÎRNACHE : Şi era rece ca gheaţa.
163
VLAD : Toate îngheaţă sub zero grade. Află, draga mea, că sînt mort după tine !
CIOVÎRNACHE *(vesel)* : Din dragoste intrăm direct. în comă. Noroc ! *(Continuînd.)* Şi vârsta... Dar şi intensitatea pasiunii. *(O sărută pe Tinca.)*
TINCA II *(care a stat tQt timpul în scenă, uitată şi mută ca o mustrare, îl ia pe Ciovîrnache de mină)* : Ajunge !
CIOVÎRNACHE : Stai, că n-ajunge ! *(Recitind)* : O linie dreaptă a trecut prin mine, în prima zi a mea de pe pămînt. Mă căuta de mult pesemne, pândea pe undeva de după colţ...
TINCA" II *(bosumflată) :* Pîrîdea pe naiba ! Ai băut un pahar şi te-ai ameţit.
CIOVÎRNACHE : M-am molipsit de poezie de la ăla... cînd l-am duş în spinare... A venit fulger, a trecut prin inimă... şi-a luat-o spre 'infinit... împingând o pasăre spre infinit... Ce-mi place mie, suflete, Ha tine, este misterul tău... Numai misterul... N-am cum să te ating... Nu-i chip... întinde spre tine' mîna ea spre Dumnezeu... Şi mi se-afundă iriîna lin în fulgi...
VLAD *{luînd-o pe Tinca la dans) :* E foarte frumos. Hai să zicem în cor :
TOŢI : Ce-mi plate mie, suflete, la tine, Este misterul tău, numai misterul.... N-am cum să te ating, nu-i chip... întind spre tine mîna, Ca spre Dumnezeu... Şi mi se-afundă mîna lin în fulgi...
CIOVÎRNACHE *(care a dansat şi el cu Tinca II)* : Mirau....Am dat să rM, să mă veselesc, şi mi s-a crispat zîimbetul... Mi-a crăpat pe faţă, cum se şterge gura unui isfînt dintr-o frescă veche... Cînd începe si curgă varul... pe umerii babelor credincioase...
TINCA II : Hai la doctor ! *(li ia în spinare.)*
CIOVÎRNACHE : Otravă... mi s-a pus otravă în...
TINCA II : Taci ! N-a fost nici o otravă, Tu n-aveai voie să bei. Cu inima ta... .
CIOVÎRNACHE : Adio, societate împărţită pe... casej hm ! ce greu mi-e capul !... Grozav ospăţ a mai fos ăsta... *(Tinca II şi Ciovîrnache ies.)*
164
(Tinca şi Vlad au rămas singuri. Obosiţi, veştejiţi, decepţionaţi, ca după orice onomastică.)

TINCA : Petrecerile astea fbătrîneşti... îţi strică tot cheful... ' .
VLAD : Pe toţi îi vezi luînd pilule... că-şi duc mina la
inimă, se ţin de burtă...
TINCA : De ce dracu-or fi mai plecând de-aeasă ? VLAD *(luînd seama în jur, uitîndu-se într-o oglindă şi pipăindu-se,. ca şi cînd s-ar trezi dintr-un vis) :* Hm ! TINCA : Ce e cu mutra astta ? Parcă te-ai trezi dintr-un
vis ...al răposaitului Vlăldulessa... *(Rîde.)* VLAD *(acelaşi joc)* : Hm .'... TINCA : Ce tot „hm", ce nu-ţi convine ? VLAD *(ca pentru sine) : Ce* jale ! Ce încurcătură poate provoca o femeie ! Unde sînt ? Unde mi-<e al'ter-ego ? . ■ Unde e aiter-ego lui alter-ego ? Unde e celălalt. ? TINCA : Ce tot vorbeşti acolo ? Spune mai tare, s-aud şi eu ! .
VLAD : Aoum nu mai ştiu nici eu... Sînt dedublatul ?
Al cîltelea dedublat ? Ori sînt 'originalul ? TINCA : Tu şi original ! Mă faci să rîd !

Scena 34

Intră Daniela şi Drincea, veseli, ţinîndu-se de mină.

DANIELA : Taţi, marai ! *(li sărută.)* N-aţi terminat cu
povestea aia ? Ne-aşteaptă Tinca şi Vlad. j TINCA : Cine ?
DANIELA : Taţi şl mami. Ştiţi, invitaţia aceea veche... la masa aia de ziua lor... Adică a voastră... Pe care trebuie s-o sărbătorească... adică s-o sărbătoriţi în familie...
TINCA : A, bună idee ! Că după un pahar de vin, ori ne suprapunem perfect, şi rămînem aşa... ori *(semnul crucii)...* Ambele cazuri în avantajul nostru... ţ VLAD : Eu mu mai merg :1a nici o onomastică. Alt masacru Ide eu-ri... de personalităţi... Cine spunea : „Nu va scăpa decît corifeul" ?... Acolo nu mai scap !

DANIELA *(înainte de a pleca)* : Vă rog să ne daţi bine-
cuvîntarea voastr' . *(Mîndră.)* Ne-am logodit ! VLAD *(confuz)* : Eu, ₒă mă mai recăsătoresc ? Doamne fereşte ! Nu mă mai înham la o nouă luptă a contrariilor...
DANIELA *(către Drincea)* : Tata are haz... Întotdeauna ■ avut... Taţi, noi ne... înhămăm... Pune-ne mina în cap şi dă-ne bmecuvînstarea ta... Daţi-ne bineouvîntarea (voastră... *(Tandru, către Drincea.)* Moliciune ! Oipera-tule ! Spătel cabrat ! *(Pe alt ton) :* Se mută povestea la noi, Iubite, şi sîi eon noi doi, -Noi doi, pe cărări mai abrupte... înalţi, mai înalţi ca un munte,
Cu talpa pe scoici fierbinţi...
1
(Cortina)